

CHIỀU ĐÉ

Tuyển tập thơ

Đề Chiều 100

 NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

Tuyển tập thơ

Đê
Chiêu
100

CHIÊU ĐỀ

Tuyển tập thơ

Đề
Chiêu
100

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

Hoài bão của người Tăng sĩ

(Thay lời tựa)

Nhân dân ta yêu thơ, thích làm thơ cũng là chuyện đáng mừng, bởi ít ra đó cũng là niềm vui nơi trần thế. Đạo Phật nói đời là bể khổ, nhưng hơn bảy mươi năm chìm nổi trong bể khổ ấy, tôi thấy không thiếu niềm vui. Tôi tin, hễ ai tìm được niềm vui cho mình, cho người quanh mình là hạnh phúc. Phật hoàng Trần Nhân Tông cũng từng nhắc nhở: “*Gia trung hữu bảo lưu tâm tịch/ Đối cảnh vô tâm mặc vấn thiền*” (Trong nhà có báu thôi tìm kiếm/ Đối cảnh vô tâm chớ hỏi thiền). Phật tại tâm. Tâm tức Phật. Phật tức Tâm. Nếu ai thấy được tâm tịnh thì lập tức thành Phật, nhưng chuyện đó xa xôi quá; theo tôi, trước mắt cứ như lời bài hát của Trịnh Công Sơn: “*Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui*” trong bể khổ ở cõi Ta bà này là sướng lắm rồi.

Nhận bản thảo tập thơ của thầy Thích Đồng Bổn qua e-mail, tôi vừa vui vừa ngần ngại. Vui là sau đợt đại dịch Covid-19, thầy bị hậu Covid tàn phá phổi và gan, bác sĩ trong và ngoài nước cơ bản lắc đầu, buộc thầy phải đến miền biển hoặc miền núi, chọn chỗ ít người để có được môi trường sống trong lành kèm với thuốc đặc trị mới có hy vọng còn điều kiện “thượng cầu Phật đạo, hạ hóa chúng sinh”. Những anh em quen biết động viên thầy và cũng chỉ mấy lời động viên chứ không biết gì hơn. Và thầy đã chọn vùng núi Sóc Sơn để an dưỡng cùng trị bệnh.

Qua mạng Zalo, tôi thấy ngày nào thầy cũng viết được một vài bài kệ hoặc thơ. Những người quen biết có kết nối mạng Zalo với thầy đều vui lắm. Nhân có hội thảo về Phật giáo Thái Nguyên và hội thảo về Công chúa Huyền Trân với Phật giáo ở Nam Định, tôi đôn đốc thầy viết bài tham dự hội thảo. Không ngờ thầy viết xong trước tôi, hối thúc lại tôi với lời nhắn nhủ viết nhanh cho Ban tổ chức an tâm, mình cũng được an vui.

Lao vào công việc để quên bệnh tật, vui vẻ sống chung với bệnh tật cũng là cách hay trong lúc... hết cách.

Thật lòng mà nói, tuổi càng lớn, đọc càng nhiều, tôi lại mắc bệnh sợ thơ, bởi có những bài không phải thơ mà bắt người đọc gọi đó là thơ và là thơ hay, thì đúng là... Ta bà khổ! Ta bà khổ!

Vài chục năm nay, tôi thích đọc kinh sách các tôn giáo, trong đó có kinh sách Phật giáo. Qua kinh sách, tôi thấy chư Phật, chư Tổ đều “nói kệ rằng:...”, chứ không mấy ai “nói thơ rằng:...”. Các Thiền sư thời Lý – Trần cũng thường viết kệ, ấy mà sau này có người dịch những bài kệ này lại thêm vào từ “thi” thành “thi kệ”. Họ không biết rằng “thi” và “kệ” cũng như “thi” và “ca” hai lối chẳng thể gộp chung được.

Từ điển Tiếng Việt viết rõ ràng: “**Kệ**: Bài văn vần giảng giải một đoạn kinh Phật”¹. Do vậy, trên bước đường hoằng dương chánh pháp, chư Phật, chư Tổ thường dùng “kệ” là vì thế.

1. Viện Ngôn ngữ học, *Từ điển Tiếng Việt*, NXB Đà Nẵng, 2001, trang 486.

Tôi từng viết: “Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh (*Prajnaparamitahridaya Sutra*) là một trong các kinh căn bản và phổ thông của Phật giáo Đại thừa. Trong kinh này có câu đã trở thành một thành ngữ quen thuộc của hàng Phật tử cũng như giới trí thức: “Sắc tức thị không, không tức thị sắc” (*Sắc tức là không, không tức là sắc*). Nghe thật đơn giản, song không đơn giản chút nào bởi tùy vào hoàn cảnh, tùy vào tâm tình của người trong cuộc mà hiểu theo cách hiểu của mình để tâm được an vui, dấu chỉ là một tí tẹo an vui cũng đã thấy cuộc đời đáng sống rồi”¹.

Thời nhà Lý, trên bước đường hoằng pháp của mình, Thiền sư Từ Đạo Hạnh (1072-1116) có để lại bài kệ “*Hữu không*” giảng giải đoạn kinh trên:

*“Tạc hữu trần sa hữu,
Vi không nhất thiết không.
Hữu, không như thủy nguyệt,
Vật trước hữu không không.”*

1. Vu Gia, *Một thoáng tuổi thanh xuân*, NXB Hồng Đức, H, 2022, trang 241.

Dịch nghĩa:

Bảo là “có”, thì nhỏ nhoi như hạt bụi cũng có

Bảo là “không”, thì tất cả (thế gian) đều không

“Có” và “không” như ánh trăng dưới nước

*Đừng có bám hẫ vào cái “có” cũng đừng cho
cái “không” là không.*

Thiền sư Huyền Quang dịch:

Có thì có tự mây may,

Không thì cả thế gian này cũng không.

Kìa xem bóng nguyệt lòng sông,

Ai hay không có, có không là gì?”¹.

Kinh Pháp Cú (số 363) có viết: “Tỳ kheo điều phục lưỡi/ Khiêm ái không tự cao/ Dẫn giải nghĩa kinh điển/ Lời êm dịu ngọt ngào”, nên chư Phật, chư Tổ không phải không biết phân biệt “thi” và “kệ”, để cho hậu thế phải “giúp đỡ” bằng cách ghép “thi kệ” chung một lối.

Vậy, thế nào là thơ? Từ điển Tiếng Việt viết: “**Thơ**: Hình thức nghệ thuật dùng ngôn ngữ giàu hình ảnh và có nhịp điệu để thể hiện nội dung

1. https://www.thivien.net/Đạo-Hạnh-thiền-sư/Hữu-không/poem-H_RVDBVqr7xEhbNvmBquxQ

một cách hàm súc”¹. Nhà thơ Carl Sandburg (1878-1967) cho rằng thơ là “*tiếng vọng yêu cầu một cái bóng nhảy múa*” (an echo asking a shadow to dance). Với nhà thơ Eleanor Farjeon (1881-1965), thì thơ không phải là những điều trần trụi: “*Không phải hoa hồng, nhưng là hương của hoa hồng/ Không phải bầu trời, nhưng là ánh sáng trên bầu trời/ Không phải con đom đóm, nhưng là ánh sáng lập lòe của con đom đóm/ Không phải biển xanh, nhưng là âm thanh của biển/ Không phải là tôi, nhưng cái mà nó làm cho tôi/ Thấy, nghe, và vượt qua vài điều mà vẫn xuôi/ Không thể:...*” (Not the rose, but the scent of the rose;/ Not the sky, but the light in the sky;/ Not the fly, but he gleam of the fly;/ Not the sea, but the sound of the sea;/ Not myself, but what makes me/ See, hear and feel something that prose/ Cannot:...), những câu mở đầu và câu kết thúc bài thơ này, Eleanor Farjeon viết: “*What is poetry? Who knows?*” (Thơ là gì? Ai biết?), v.v...

Như vậy, để có một bài thơ cho ra thơ không hề dễ. Nhưng khi một tác phẩm được xác định

1. *Từ điển Tiếng Việt*, sđd, trang 954.

là thơ, thì lấy chuẩn nào để định giá bài thơ đó hay hoặc chưa hay? Nếu hay thì hay đến mức độ nào? Khó! Song nói như Phan Khôi – người mở đầu phong trào Thơ mới bằng bài thơ “*Tình già*” và được Huỳnh Thúc Kháng viết trong *Thi tù tùng thoại*: “Trong thi các bạn tiền (tiền ông đi tù Côn Đảo, tháng 8 năm 1908 – VG), có mấy bài tứ tuyệt của ông tú Phan Khôi là xuất sắc hơn”¹ – “bài thơ hay không cốt ở lời mà thôi, cốt ở ý nữa. Cái ý ấy hàm súc trong bài thơ mà không lộ ra. Song cũng không phải là kín đáo mắc mỏ quá; phải làm thế nào cho người ngâm qua thì thấy ý liền, và càng ngâm lại thấy nó dồi dào. Cái ý của bài thơ hay, sau khi ngâm hay đọc, thấy có cái hậu như cái hậu của trà ngon, đậm thắm mà đậm đà, uống vào khỏi cổ rồi mà lưỡi vẫn còn muốn nhấp”².

Hiểu là thế, nhưng tôi không thể không đọc những trang bản thảo thầy viết trong những ngày chống chọi với bệnh tật và tôi đã thật sự rung

-
1. Minh Viên Huỳnh Thúc Kháng, *Thi tù tùng thoại*, NXB Nam Cường, S, không ghi năm xb, trang 29.
 2. Phan Khôi, *Chương Dân Thi thoại*, Nhà in Đắc Lập, Huế, 1936, trang 90.

rừng nước mắt khi thầy tâm sự: “*Mình đâu luyến tiếc Ta bà khổ/ Nhưng cũng chưa đành gạt lệ đi*” (Đi về đâu).

Sinh thời Đức Phật có dạy: “Này các thầy Tỳ Kheo! Nay đến thời hóa độ các người hãy ra đi một người một ngã, đem ánh sáng đạo màu hồng truyền chánh pháp vì lợi tha cho quần sanh nhân loại”. Thượng cầu Phật đạo hạ hóa chúng sinh là hoài bão của người Tăng sĩ; hồng pháp là một trách nhiệm thiêng liêng không thể thiếu được. Thầy chưa đến tuổi “xưa nay hiếm”, nên thấy trách nhiệm thiêng liêng của người Tăng sĩ còn dăng dăng dê dê ra đó làm sao “đành gạt lệ đi” được.

Những vật dụng thường ngày, như: *Cái quạt, Gương soi, Chiếc áo, Bình hoa, Bếp lò...* qua cái nhìn và suy nghĩ của thầy giống như bài pháp khơi dậy Phật tâm, Phật tánh trong người đọc: “*Thế gian là nhà lửa đốt thiêu/ Lò bếp tâm sân lửa cháy nhiều/ Đốt tiêu phúc quả bao lâu tạo/ Uống công tích góp biết bao nhiêu!*” (Bếp lò); “*Chuyển hương bè Từ, thăm bến Giác/ Góp duyên chở Đạo, viếng*

*cửa Không/ Nước sạch nước dơ, tùy tâm khởi/
Diệu màu tím thủy, ý dung thông” (Nước), v.v.*

Ai cũng biết thời gian như bóng câu qua cửa sổ, dễ bị dục vọng chi phối, nên với tư cách Trưởng tử Như Lai, thầy dạy dò người học cũng là tự dạy dò mình: *“Thời gian tựa chiếc bè lau/
Nhắc ta luôn nhớ dòi trau đạo thiền/
Buông tâm mê chấp muôn duyên/
Chờ khi kết quả lên thuyền
cãng sinh”* (Thời gian trôi).

Đọc hơn 200 trang bản thảo, tôi thấy thầy ảnh hưởng cách nghĩ của người xưa về thơ: *“Hữu thanh, vận, khả ca, vịnh chi văn vị chi thi”* (một bài văn có thanh, có vận, có thể ca được, ngâm được thì gọi là bài thơ). Nhưng tôi tin “người xưa” này chưa từng lều chõng đi thi, bởi những câu văn xuôi có vận, như: *“Con mèo, con chó có lông/
Bụi tre có mắt, nòi đồng có quai”* cũng có thanh, có vận, có thể ca được, ngâm được, nhưng không ai gọi đó là thơ.

Bài *“Thơ”* thầy viết có câu là thơ: *“Hồn thơ trở lại nơi này/
Để chàng thi sĩ khẽ lay tơ lòng/
Nắng vàng tràn ngập cõi Không/
Hồn thơ quên*

thuở phiêu bồng gió mây”, nhưng toàn bài chưa thể gọi là thơ.

Ở bài “*Quê hương trở lại*” (Riêng tặng chị Hai Thanh Tuyền), có những câu khá xúc động đối với người xa xứ: “*Quê hương tình nặng trong ta/ đi xa đến mấy, cũng là quanh đây/ dấu nhà ở cuối chân mây/ nhớ quê một thoáng, chớm đầy yêu thương*”.

Trong tập bản thảo này, có bài tôi rất thích: “*Thuở ấy/ hồn nhiên rong chơi trải đời bao thử thách/ Bây giờ/ gói mỗi lưng đau, lao xao chuyện phiếm thế trần/ Gẫm nhìn lại/ đời không là như thật/ chỉ toàn hư vọng hão huyền/ Trường danh lợi/ quá nhiều thị phi, diên đảo, hơn thua, được mất/ Cảm nhận lại mình/ chưa nhận được gì/ chẳng tìm thấy đâu lợi ích/ Hướng về tĩnh lặng/ cố tìm lại dung nhan mặt thật của mình (...)/ Thôi thì xin thời gian/ tạm ngừng trôi cho tôi thêm vài khoảng lặng/ Để góp hành trang/ bù đắp công phu lỡ làng, hơn nửa đời uống phí/ Chậm cho tôi chút nữa/ để chuyên cần sám hối, niệm Phật, hành thiền/ Ánh sáng từ bi xin soi đường trí tuệ để thêm vững bước/ Và trên quãng đường còn lại/ giúp đời*

hành thiện, cho dài sen tịnh độ ngát hương” (Tìm lại mình).

Tôi tin rằng, nếu tập bản thảo này được xuất bản sẽ khá hơn rất nhiều những tập được gọi là thơ ồ ạt ra mắt bạn đọc thời gian qua. Tôi cũng tin với tinh thần lạc quan như thế, thầy sẽ còn thể hiện trách nhiệm thiêng liêng của người Tăng sĩ dài dài. Kinh *Pháp Cú* (số 118) có dạy: “*Đã làm được việc thiện/ Nên tiếp tục làm thêm/ Hãy vui làm việc thiện/ Tích thiện sống êm đềm*”.

Mùa Vu Lan 2022

VU GIA

Phần 1

CHIÊU ĐỀ

BA NGƯỜI BẠN

(Kỷ niệm ba người bạn:

Minh Thông - Đồng Bồn - Minh Ngọc)

Lữ khách ba người vượt bến mê
Bờ giác nào đâu thấy nẻo về
Tự thân hải đảo cận kề
Lánh đời phiền lụy, tìm quê cuối nguồn.

Cõi trần sóng nghiệp lấm tai ương
Đôi bạn hành trang gãy giữa đường
Mình tôi lẻ bước cô đơn
Nay huynh đệ cũ, người còn, kẻ vong...

Cuối chặng đường đời người là thế
Ba người, ba ngã, một mình thôi
Những mong gặp lại bên đời
Đủ duyên tri ngộ, xin mời về đây.

Nhớ xưa tranh luận với đua tài
Cãi nhau qua từng ý niệm sai
Khi vui chuyện suốt đêm dài
Lúc buồn san sẻ nỗi cay đắng lòng.

Tháng lại ngày qua mãi dập dồn
Mịt mù thử thách chốn thiền môn
Áo tu hai chiếc vùi chôn
Dấu vương trần thế, tâm hồn chưa quên.

Chí nguyện tôi xưa vẫn vững bền
Đời không như thật, chẳng nên quên
Mai kia nghiệp quả trả đền
Từ câu niệm Phật, bước lên cõi thiên.

Một người vội gác duyên trần thế
Thông tay nhẹ bước cõi vô phiền
Tiếc bao tri thức thiện duyên
Nửa đời giáo thọ, dạy truyền tinh hoa.

Một người đời đạo khéo dung hòa
Duyên cũ một thời nay trở hoa
Dấu tu chưa trọn nửa tòa
Đốc tâm đem hết tinh hoa dạy người.

Kẻ gieo phúc đức, rải từ bi
Người thân cư sĩ, chỉ đường đi
Với lòng vô ngại hồi quy
Dụng duyên chớ đạo, tiếc chi riêng mình.

Hợp tan tan hợp một đời
Ba người
ngóảnh lại
vấn cười
với nhau.

11/4/22

BUỒN ƠI!

Tôi chẳng là chi giữa cái buồn
Do mình đã tạo số đau thương
Gặp cảnh ưu hoài, buồn tê tái
Người buồn, cảnh đổ lệ sầu vương.

Cái buồn còn chẳng của riêng tôi
Tiếng lòng xâu xé khổ không thôi
Yêu khổ nhớ buồn, luôn thương nhớ
Nhớ khổ yêu buồn, lại khổ hơn.

Đời người ai chẳng buồn, đau, khổ
Mật đắng tình trường cũng bởi yêu
Chán khổ tìm yêu, yêu khổ chán
Buồn nhớ sầu vương, vẫn nhớ nhiều.

Sau những cuộc vui là hờn tủi
Tủi nhục tình đời, tủi đớn đau
Buồn khổ tìm nhau, đau buồn khổ
Hết tủi lại đau, hỏi tại sao?

Đời có qua mau, lắm nỗi đau
Đến nhau chẳng dặng, khổ như nhau
Buồn trong tê tái, ngoài tê dại
Gặm nhấm con tim, kiếp lao đao.

Xin hãy nén đau, lấp khổ vương
Ai cũng như nhau những nỗi buồn
Thương khóc cho mình, người cũng vậy
Vậy khóc cho ai thấu đoạn trường?

Yêu vội sống cuồng, buồn sẽ đến
Nghịch cảm vào mình, hận bản thân
Đến chuyện buồn, tuôn nước mắt
Quay chân buồn sẽ trở đầu luôn.

Một mai buồn đến phải làm sao?
Núp bóng Từ bi chuyển nghiệp mau
Cắt dây luyến ái, cầu tha lự
Quyết dứt tâm buồn, lánh lao xao.

30/4/22

BUÔNG XẢ

Buông bỏ duyên tình lắm xôn xao
Buông đời ràng buộc, lánh non cao
Buông tay níu kéo, bao day dứt
Buông mảnh tơ lòng, lỡ lao đao...

Buông danh, bỏ lợi bao mời gọi
Xả ly gia nghiệp, dứt tông đường
Buông cả tiếng thơm, cùng ngưỡng mộ
Buông tâm hư vọng, lẩn vô thường!

Buông *thân* dấn đuổi, bao trần tục
Buông *khẩu* lắm điều, khổ thế nhân
Buông ý tham cầu, mưu với kẻ
Buông tui-nhục-vinh, giữa bụi trần.

Buông *tai* nghe giọng mật dày vơi
Buông *mắt* dõi nhìn sắc gọi mời
Buông *mũi* ngửi mùi hương quyến rũ
Buông tiếng thị phi miệng lưỡi đời.

Buông sáu *Căn* dính mắc sáu *Trần*
Buông duyên *Tam* độc, ngộ *Tam không*
Buông *Khổ, Tập* nhân, hành *Diệt*, Đạo
Buông *Ngũ dục* tình, học *Ngũ thông*...

Buông muộn-phiền-đau, nhập *Không môn*
Buông chân lỗ bước, thoát nghiệp dồn
Buông trí khôn đời, cầu *Giải thoát*
Buông mơ mộng hảo, đáo *Lạc thôn*...

02/8/2016

CÂY

Tùng bách ngàn năm đứng an nhiên
Bạn cùng mây núi mặc ưu phiền
Gắn bó rừng xanh nhân với quả
Che bóng đền chùa kết thiện duyên

Xả thân chế tác muôn vạn thứ
Sinh khí cho người chốn tĩnh yên
Một mai kiếp sống không cây cỏ
Đời hoại do tâm niệm ngã nghiêng

17/4/22

CHIỀU BUÔNG

Ráng chiều rữ xuống hoàng hôn
Tà dương le lói lấp chôn ngày tàn
Bầy trâu đứng đĩnh về làng
Khói lam nhẹ tỏa tịnh nhàn bếp ai.

Mây chiều lãng dăng cao bay
Cô hồn phiêu bạt có hay phương nào
Cảnh buồn thiên cổ gọi sầu
Hợp tan chìm nổi một bầu thở than.

Gió chiều lay động non ngàn
Rụng rơi từng khoảnh lá vàng lìa cây
Dòng đời nghiệt ngã bủa vây
Vờn nhau cơn gió cuốn bay nụ cười.

Mưa chiều se lạnh bầu trời
Hạt dài hạt vắng tưởng người chân mây
Suối nguồn tuôn chảy lệ đầy
Vùng trời tiếc nhớ lưu đày héo hon.

Sương chiều quanh quẩn đầu non
Đi đâu xa nữa để thương để chờ
Bờ vai ướt đẫm sương mờ
Về trong dĩ vãng làm thơ tặng người.

Đò chiều bến vắng tiếng cười
Có chi chờ đợi mà tươi với sầu
Thuyền xuôi sóng nước từ lâu
Mù xa quê cũ biết đâu đường về.

25/4/22

CÓ PHẢI LÀ THẬT

Có **phải** thời gian là thật
cho tôi giữ lại thanh xuân
nhớ về quãng đời rực rỡ
đừng chờ lão bệnh đến thân.

Có **phải** không gian là thật
bể dâu vật đổi sao dời
đâu rồi trường xưa lớp cũ
bạn tôi nay ở phương trời.

Có **phải** tình yêu là thật
lớn lên ai cũng một thời
yêu cho biết đau biết khổ
để rồi yêu mất - khổ còn.

Có **phải** công danh là thật
mấy ai toại nguyện công thành
mùi hương nếu như ngửi được
nhang kia cũng đã lụi tàn.

Có **phải** tiền tài là thật
giàu nghèo cũng gom cũng cất
trọn đời kiếm tìm được mất
nhắm mắt có mang được theo?

Có **phải** cửa Không là thật
trăm năm rêu phủ mái chùa
mỡ chuông đã thôi vang vọng
bóng Từ còn thoảng bên sông?

Có **phải** thân tôi là thật
Thời gian cũng đã lụi dần
tiếc thân để rồi thân rã
trả về tứ đại giai không.

Có **phải** tâm tôi là thật
mà thay đổi mãi không ngừng
niệm sau nối nhau niệm trước
đảo điên biết thuở nào dừng.

Có **phải** đêm buồn là thật
sáng ra tóc đã nhuộm màu
mộng mị chập chờn không ngủ
tàn đêm trắng cũng theo sao.

Có **phải** ngày vui là thật
môi cười ai nở được lâu
bóng câu qua mau cửa sổ
khổ sầu pha lẫn thương đau!

Có **phải** chân như là thật
làm sao nhận diện hư không
một đời công phu chưa tỏ
trăng treo đáy nước hoài công.

10/4/22

CỔ

Gió lùa ngọn cỏ chợt nhớ nhà
Đã bao nhiêu kiếp chẳng về qua
Phủ dày lối cũ không dấu tích
Tìm đâu ra hướng lại quê xa?

Vun đắp mảng xanh che mặt đất
Nảy mầm sự sống cõi Sa bà
Chúng sinh tâm địa như cỏ dại
Dị thảo vườn thiền chợt trở hoa.

24/4/22

CON ĐƯỜNG

Con đường sáng tối chỉ do ta
Hướng lên giác lộ nở ngàn hoa
Đi tìm thể tính quê xưa cũ
Nguồn cội chân như chẳng dẫu xa.

Con đường lầm lạc cũng tại mình
Lún sâu tham dục bởi vô minh
Luyến ái si mê không lối thoát
Nẻo vào địa ngục của nhân sinh.

Con đường hung lụa huyền hư danh
Xuôi ngược mưu cầu quá mong manh
Sắc vóc, tiền tài, danh vọng hão
Cùm chân chướng ngại chạy vòng quanh.

Con đường dang dở chuyện tơ duyên
Má đào nghiêng ngã làm đảo điên
Ái biệt ly khổ trong muôn khổ
Mượn câu niệm Phật giải oan khiên.

Con đường sỏi đá bước chông gai
Thoái chí nản lòng chẳng riêng ai
Đâu là nẻo hướng về lạc quốc
Đâu ngã ba lòng chuốt đắng cay.

Con đường chánh đạo, chánh tư duy
Tìm được rồi mau quyết định đi
Ngấn dài tùy thuộc người dẫn bước
Chậm nhanh bước đến cửa Từ bi.

Con đường sáu bước Ba la mật
Quán niệm yêu thương khắp hữu tình
Sinh linh ba cõi trong sáu ngã
Xem như quyến thuộc trợ duyên mình.

Con đường thể nhập diệu vô vi
Sắc son trong dạ hết tham si
Quyết đi ắt có ngày sẽ đến
Cuối trời Bát nhã ngại ngần chi.

26/4/22

ĐÁ

Sinh ra đứng đó mãi ngàn năm
Mặc tình lịch sử trải thăng trầm
Sương gió vẫn lòng tro tuế nguyệt
Đời muôn vạn kiếp cứ lặng câm

Vững như bàn thạch, thề quân tử
Nước chảy đá mòn, dạ tiểu nhân
Tang thương dâu bể còn hay mất
Đá dựng vườn thiền, nhận thấy Tâm

16/4/22

ĐI ĐẾN ĐÂU

Đi dễ đến đâu, đâu đến đi
Mắt môi mệt mỏi, mỗi mắt mi
Dở dang day dứt, dang dở dứt
Thẩn thờ thi thoảng, thẩn thờ thi.

Mộng mơ mãi miết, mộng mê man
Tim tím tình tang, tỉnh tiêu tan
Thỉnh thoảng thật thà, tha thứ thật
Kệ kinh cứu cánh, cố kỹ càng.

Vắng vẻ vườn vắng, vắng vắng vương
Thanh thản thẩn thờ, thả thân thương.
Môi mắt mặn mà mong may mắn
Chán chê chua chát chịu chán chường.

Nhớ nhưng nhăng nhít nhớ nhưng nhiều
Tăm tối tờ tình tiếc tán tiêu
Sắc sảo sắc son xong xơ xác
Khôn khéo khổ không khiến khổ khêu.

Nóng nảy nấu nung, nường nói năng
Rẻ riêng rảnh rồi rẻo râm ran
Mai một miệng mồm mà mê muội
Siêng sáng xử xoay, sắp sửa sang.

Phôi phai pháp Phật, phạm phúc phần
Thiếu thời thôi thúc thú thiêu thân
Kinh kệ cần cầu càng cung kính
Trăng tròn trống trải trở trên trần.

Xông xáo sân si, xin xử xong
Mạnh mồm ma mãnh mãi mỗi mong
Cũng có kỷ cương cần củng cố
Thấm thía thứ tha thỏa thuận thông.

02/7/22

DÒNG ĐỜI

Là mộng là mơ khiến khổ đau
Là thương là ghét nặng ưu sầu
Lao lực lao tâm mong phú quý
Lo toan lo nghĩ mãi mưu cầu.

Vạn vật sinh sôi rồi hoại diệt
Sáng tối ngày ngày nối tiếp nhau
Tre già măng mọc cho xanh đất
Kẻ ở người đi chuyện lao xao...

Hay hay dở dở khóc với cười
Buồn buồn tủi tủi phận con người
Thắng hoa, thua thiệt tùy duyên số
Đời luôn thế đấy, héo lại tươi.

Sinh thành hoại diệt theo trời đất
Luân chuyển trôi xuôi suốt cuộc đời
Muốn dừng cũng chẳng bao giờ được
Vậy xin gác lại vạn duyên thôi.

Ngược xuôi mệnh số khổ thân ai
Xuống lên trăm bận đã mệt nhoài
Bon chen chi nữa còn hay mất
Người sao vẫn muốn chạy theo hoài.

Sắc tài danh lợi lu mờ mắt
Thị phi nhân ngã vắng bên tai
Yêu thương trắc trở sao vẫn cố
Tìm đến Phật môn lệ ngấn dài.

Bình đao khói lửa gieo thù hận
Loạn lạc điêu tàn hại muôn dân
Nhận ra diên đảo do tham vọng
Dừng tâm sát phạt mộng thế trần.

Giờ vui gió núi, bạn mây ngàn
Nhìn đời tợ sương khói hợp tan
Nhân thế đổi thay lòng vẫn mặc
Hơn thua cao thấp dạ chẳng màng.

23/4/22

DỪNG LẠI

Dừng bước giang hồ, gác hờn thua
Dừng gieo đau khổ để vui đùa
Dừng vó câu lòng, thôi dong ruổi
Dừng lời biện bạch với phân bua.

Hãy dừng lại đi những cuộc tình
Dừng lại đam mê mãi rập rình
Dừng tham sắc ái gieo oan trái
Dừng chuốc đau thương, khổ lụy mình.

Hãy bớt mộng mơ chuyện đời
Dừng kiêu tung hô, xu nịnh người
Dừng bớt đắm say ăn-mặc-ngủ
Dừng giết thời gian bởi bệnh lưỡi.

Dừng lại hành vi chẳng chính danh
Hãy dừng những việc chạy vòng quanh
Dừng mộng mơ mình là thần tượng
Dừng dối lòng ta kẻ đáng thương.

Dừng tiến sâu hơn vào khổ nghiệp
Dừng đi tìm kiếm ở bên ngoài
Dừng mang cố chấp cho cuộc sống
Dừng thoái chuyển tâm vào tương lai.

Hãy dừng trốn chạy khỏi chính ta
Dừng tìm chân lý chốn đường tà
Dừng ôm ảo tưởng tôi luôn đúng
Dừng ước hào quang cõi Ta Bà.

05/8/2016

GÁC BÚT

Một tháng qua trải tâm thổ lộ
Chuyện đời chuyện đạo chuyện tư riêng
Giờ đây trút cạn bầu tâm sự
Chẳng lưu trong dạ mấy ưu phiền.

Thôi chẳng làm thơ, chẳng nói thơ
Để người quen cũ bớt mong chờ
Cho người mới gặp thôi tiếc nuối
Cho kẻ tu hành tránh mộng mơ.

Đây là thực tại thôi dong ruổi
Đây bóng tôn thờ, ngõ hư danh
Đây niềm hỷ lạc sau tương ngộ
Nợ chôn thiên môn, chôn dung thân.

Vậy xin gác bút, thôi hồi tưởng
Đã lấm niêm đau, khó tính yên
Chiêu Đề vốn chỉ là vô trụ
Là bốn phương trời sống mặc nhiên.

Giờ xin lưu giữ trong hoài niệm
Bạn, tôi chí hướng vẫn chung đường
Tôi lui thất nhỏ chôn ký ức
Bạn tiếp phương trời vọng cổ hương.

Vần thơ sẽ có người tiếp nối
Mỗi khi dâng xúc cảm niềm đau
Hãy đi theo cung đường thương nhớ
Đừng chờ cỏ dại mọc non cao.

Tạm biệt bạn thơ tại nơi đây
Chim bay sẽ có lúc xa bầu
Thế nhân ai chẳng chia ly khổ
Cuộc đời tan hợp tựa sương mây.

Một chặng đường thơ đã trôi mau
Bạn ơi với bạn mấy niềm đau
Cho tôi lòng nghĩ chưa xa cách
Tâm hồn luôn cảm nhận gần nhau.

02/5/22

HÈ VỀ

Hè đến phương Nam
Nắng gắt trời nóng
Chim lồng rữ rượi
Mưa còn chưa tới
Cây cỏ khô rồi
Đất nín lặng hơi
Người vắng tiếng cười
Đời thôi thốn thức.

Rồi mưa sẽ đến
Sức sống bùng lên
Khó nhọc dần quên
Chuyển thành quả ngọt
Hái gặt duyên lành
Tâm cảnh an nhiên
Tọa thiền niệm Phật
Vui thú an cư.

Hạ sang đất Bắc
Sau rét Nàng Bân
Đất bỗng trở mình
Tiết trời oi ả
Cỏ cây hoa lá
Bung nở xanh tươi
Xong mùa trẩy hội
Phượng đỏ báo hè.

Mặt trời xuất hiện
Vén mây để thở
Áo rét cất vào
Áo tu quen mặc
Chấp tác hành trì
Xả ly tâm vọng
Để lòng hiểu biết
Ngộ viết thành thơ.

28/4/22

HOA

Biểu cảm xinh tươi chuyển đất trời
Ngàn hoa khiến vạn vật sinh sôi
Tô điểm nhân gian muôn sắc vẻ
Nhẹ lòng lữ khách phút nghỉ ngơi

Khoe sắc mai đào khi xuân đến
Điều tàn thu hạ nắng mưa phơi
Cái đẹp huyền hư không thực thể
Vô thường ảo mộng, cánh hoa rơi

19/4/22

HỒI TƯỞNG

Trôi về miền ký ức
Bỗng chợt thấy lại mình
Từng một thuở hồn nhiên
Sống thiên theo cảm xúc.

Vốn biết đời không thực
Trôi theo là xuống vực
Nhưng danh, lợi, sắc, tài
Nói kết bao phiền phức.

Ảo tưởng đời là thật
Trui rèn mình phải nhất
Đua chen sự nghiệp đời
Cuối cùng được hay mất?

Một thuở đau và thắm
Bao tử hờn đã ngấm
Chán thói đời đen bạc
Nghĩa nhân đâu nồng ấm?

Một thuở yêu và nhớ
Với mong muốn đại khờ
Ước mơ mình có được
Nay còn hay đã lỡ?

Biết tình không là mật
Sao lòng còn tơ tưởng
Lẩn tránh hoài vẫn vướng
Rõ ràng là ma chướng!

Kết lại hơn nửa đời
Giừng cay muối mặn rồi
Nhìn sâu trong bản chất
Đắng cay chua chát thôi!

Giờ trở về thực tại
Vượt bao nhiêu chướng ngại
Sau những trải nghiệm đời
Mỉm cười và vô ngại...

04/4/22

HỮU DUYÊN

Vừa gặp như quen tự thuở nào
Duyên bao nhiêu kiếp đã từng trao
Nhân gieo đến lúc thu hoạch quả
Tri ngộ hôm nay sẽ thế nào?

Trải nghiệm đường trần trăm mối khổ
Người khốn vì danh, kẻ lụy tình
Đắng cay khắc khoải đau và nhớ
Tâm tư chuyện cũ, nghĩ thương mình.

Nơi thiên thất nhỏ quý trân nhau
Chia sẻ niềm vui lẫn nỗi đau
Tương ngộ tương giao, tương xúc cảm
Nhìn đời như nhân ảnh chiêm bao.

Ngoài cửa cây buồn rơi rụng lá
Như cùng san sẻ chút nỗi niềm
Tình bạn, tình yêu, tình đạo pháp
Tình đời khôn dại, lẫn yếu mềm.

Ở đâu cũng sẽ nghĩ đến nhau
Chốn nào xin vẫn mãi tâm giao
Tôi, bạn, em, ta chung ý tưởng
Thiền thất ven đồi chí hướng cao.

Bạn hỏi ta làm thiện tri thức
Giúp nhau trên suốt cuộc hành trình
Đời đạo song hành muôn vạn ngã
Mà lòng cảm nhận nghĩa yên bình.

Từ đây tiếp khởi duyên tăng thượng
Trau dồi tuệ học độ tha nhân
Vui đạo giúp đời, đời hộ đạo
Tạo thêm phúc quả, xả ly dần.

Ai tịnh ai thiền, ai mật pháp
Thấy đều quyền thuộc cội bồ đề
Tín, nguyện sâu dày: đây Bát nhã
Tây phương tịnh thổ: nguyện sinh về.

22/4/22

LÁ

Buồn vui tựa chiếc lá xa cành
Rụng vỡ kiếp người quá mong manh
Thăng hoa cuộc sống khi xanh lá
Tiếc nuôi héo vàng mộng chẳng thành.

Đất trời quy luật âu phải thế
Sinh sôi hoại diệt chuyển vòng quanh
Khoảnh khắc nhận ra chân diện mục
Xào xạc giữa trời tiếng vô thanh.

20/4/22

MÂY

Lang thang tụ tán khắp phương trời
Có hình, không dáng, hợp tan thôi
Mang theo hơi ẩm mưa từng đám
Che phủ nhân gian khỏi bức oi.

Bức tranh vân cầu khoe muôn sắc
Thực thể không tâm ấy trò chơi
Mây trong đáy nước, mây hư ảo
Mây ở bầu trời, mây thanh thoi.

12/4/22

NÚI

Chập chùng đồi núi trải ngút ngàn
Cao vút đất trời dáng vững vàng
Sương trắng phủ dày treo đỉnh vắng
Rừng xanh mặc áo sạm mờ màng.

Vững chãi đất trời thiên vạn cổ
Mặc tình thế sự thịnh suy tàn
Ngàn năm nguồn cội nuôi muôn vật
Non vắng dưỡng người sống tĩnh an

13/4/22

TRĂNG

Ánh vàng tỏa ánh chiều đêm thanh
Lắng dịu tâm ai ngủ am tranh
Đâu tìm giấc điệp khi trăng sáng
Nào thấy lao xao rộn năm canh.

Lắng nghe bao tiếng lòng thỏ thút
Bồi hồi chờ rọi sáng qua màn
Nào ai tri ngộ vàng trăng ấy
Bóng nguyệt xưa nay vẫn một vành.

14/4/22

SAO

Đêm vắng nàng trăng, sáng muôn sao
Lung linh sống động ngự trên cao
Mỗi tinh cầu rụng, thay số phận
Mỗi một cuộc đời, mỗi chiêm bao.

Sáng tỏ mờ lu, tùy duyên số
Mất còn đời đổi, lắm thương đau
Tinh tú chỉ đường người lạc lối
Tu học lần hồi, nghiệp đến mau.

15/4/22

MỘT HƯỚNG ĐI

Một hướng nhìn, chuyển tư duy
Một hướng đi, chân vững bước
Sống mực thước, tâm thanh thoi
Bão ngang trời, đời vẫn đẹp.

Tĩnh lặng lòng, vắng bóng ai
Hồi tưởng lại, tiếc thương hoài
Người đã khuất, người còn lại
Đón đau lòng, ai có hay?

Hơn nửa đời, sống miệt mài
Nơi chốn cũ, mây vẫn bay
Thoảng nhìn lại, đầu đã bạc
Đâu diện mục, đâu bản lai?

Luyến lưu gì, nơi côi tạm
Đeo đuổi hoài, mộng cũng phai
Tiết đêm dài, ngày qua chóng
Ngụ am không, ngắm sương mai.

Rải tình thương, nguyện với lòng
Rõ sắc không, mong giải thoát
Sáng đèn tuệ, chiếu vô minh
Vượt mê tình, xuôi bến giác.

06/4/22

MỘT MÌNH

Một mình chẳng bận đến ai
Cây rừng mây núi mảy may phiền lòng
Vấn vơ nghĩ tưởng lông bông
Cười vang trời đất cũng không đáp lời

Đường quanh đồi bước rong chơi
Mặc tình nhân thế à ơi dưới trần
Cỏ rêu phủ lối nghĩa ân
Mây ngàn trôi hết mấy tầng thương đau

Ngồi đây lòng thấy dạt dào
Mình ta đơn độc hư hao một đời
Ngồi nhìn tình nghĩa đổi đời
Ta người mấy thuở đón mời nay đâu

Ngồi thăm ngán cuộc bể dâu
Chờ cho được thấy trái sầu buồn rơi
Có ta trong đó một thời
Giờ đây như chiếc lá trôi giữa giòng

Bạn ta ai nữa hoài mong
Người về thiên cổ, kẻ vong trần đời
Ta giờ chỉ một mình thôi
Ngồi buồn tự tếu cho vơi nỗi niềm.

29/4/22

MƯA ĐÊM

Đêm nghe rỉ rả tiếng mưa rơi
Đều đều giọt nhỏ hạt ngọc trời
Hay chính lòng ta đang nhỏ lệ
Khóc thầm cuộc thế khổ chưa vơi.

Muôn triệu hạt châu rớt đêm dài
Quặn lòng thổn thức mộng vì ai
Trong ta tê dại khi mưa xuống
Gặm nhấm con tim nhói đau hoài.

Giọt rớt mái tranh, khua mái ngói
Giọt rơi đồng nội, lặc suối rừng
Cho đất đâm chồi cây kết nụ
Nhẹ gánh đường tu, một bước dừng.

Mưa làm tỉnh giấc suốt bao đêm
Trăn trở ưu tư chất nỗi niềm
Năm đêm mưa rơi qua song cửa
Quay về quá khứ nặng lòng thêm.

Rồi mưa cũng tạnh, hết đêm rồi
Đất trời sẽ lại sáng ra thôi
Bước tiếp trong vai người nhập cuộc
Tạo đời bớt khổ cố thêm vui.

Thức giấc mình ta đếm mưa rơi
Bao nhiêu rung động thoáng xa vời
Gợi lên kỷ niệm xa xưa ấy
Khiến ta hoang phí nửa cuộc đời.

Giờ mưa thấm thía lòng ta đó
Trút gánh cô đơn cạn nỗi niềm
Thất nhỏ tiếng mưa bừng tỉnh ngộ
Tàn đêm còn nước đọng bên thềm.

27/4/22

NGŨ NÚI

Hoàng hôn sương lạnh đầu non
Nhẹ buồn tĩnh lặng cô đơn riêng mình
Đêm buồn mành tối vô minh
Đèn khêu thất nhỏ tựa hình bóng ai

Gió đêm lay động bờ vai
Chờ trăng sáng tỏ lên ngoài hiên sau
Ngẩng đầu hỏi với trời cao
Canh thâu sao vắng ánh sao đêm trường?

Chập chờn ánh lửa tình thương
Giữ chân viễn khách dặm đường phương xa
Ven đời nghỉ trọ là nhà
Giấc nồng tạm gác mộng xa tơ trời

Suối, hồ, non, động rong chơi
Chim kêu chợt tỉnh vọng đời thế nhân
Một ngày nữa lại đến gần
Cho tôi cảm nhận rất cần quê hương

Rời xa giấc điệp vô thường
Đi trong nẻo giấc rõ đường lai sinh...

21/4/22

NHẬN DIỆN

Quán chiếu chân như ảo diệu mầu
chưa nhận ra mình ở nơi đâu
bao lần cầu nguyện, duyên chưa đến
đối diện tâm không, hỏi tại sao?

Con thuyền duyên nghiệp vẫn lao đao
ngả nghiêng nghiêng ngả ngọn ba đào
mai kia một nọ trời êm lặng
ai biết tình người sẽ ra sao?

Buông tay, mệt mỏi với vô thường
dừng bước phong trần, bước gió sương
còn trong đau khổ, còn vương lụy
còn nặng yêu thương, nặng đoạn trường.

Tiền đưa bao kẻ, tiền đưa tình
mới thắm thối đời lấm nhục vinh
tình bạn, bạn tình, khinh với bạc
thương tình, tình có lại thương mình?

Cố tạo đời vui, vui mấy chốc
tìm người san sẻ, vẽ thêm phiền
về nơi yên tĩnh, chôn kỷ niệm
sống chậm cho lòng bớt oan khiên.

Người gọi rằng diên, kẻ nói thiền
với ta, thôi kệ! cứ an nhiên
cả đời theo đuổi bao hư ảo
giờ đây vô niệm với vô phiền.

Bao nhiêu u uẩn, bấy nổi lòng
trải hết vui buồn, lánh cửa không
giờ quên thương ghét, quên phiền muộn
tiễn gió thu buồn, đón gió đông.

08/4/22

NƯỚC

Cội rễ muôn loài, gốc ở non
Trôi ra biển rộng, phải xa nguồn
Đổ xuống trăm sông, không trở lại
Cuốn theo duyên nghiệp, mãi xuôi giòng.

Chuyển hướng bè Từ, thăm bến Giác
Góp duyên chở Đạo, viếng cửa Không
Nước sạch nước dơ, tùy tâm khởi
Diệu màu tính thủy, ý dung thông.

18/4/22

XEM

Ngồi xem thế cuộc xoay vần
Nghĩ xem mình trả nợ trần hết chưa
Nhìn xem mây gió tiễn đưa
Chờ xem mưa có còn chừa lối đi.

Xem kinh phát nguyện Từ bi
Xem luật giữ giới sân si phải chừa
Xem luận tranh biện hơn thua
Xem mình có muốn vào chùa tỉnh chuông.

Nghe xem nhịp mõ trầm buồn
Lắng tâm chuông vọng ngàn muôn nỗi niềm
Để trong thiền tọa lặng im
Lần xem tràng hạt đã thêm ít nhiều.

Lẳng xem cảnh Phật tịch liêu
Hỏi trong nhân loại bao nhiêu nỗi sầu
Ngó xem thiện hữu về đâu
Hẹn nhau sau trước bao lâu ta về.

Xem mai tôi trở lại quê
Tánh xưa lối cũ đường dê tâm hồn
Xem nay công quả dập dồn
Tín, Hành, Nguyện đủ một thôn yên lành.

Xem xưa đèn sách thánh hiền
Miệt mài tinh tấn tọa thiền hằng đêm
Xem trời sao rụng ngoài thềm
Bao giờ rớt hết tôi tìm mua thêm.

Nhớ xem bạn cũ bao năm
Tìm trong ký ức hỏi thăm lâu rồi
Tìm xem mấy thuở bồi hồi
Trái tim thốn thức đứng ngồi không yên.

Xem xưa còn nhớ hay quên
Cuối đời ngẫm lại ta lên tuổi nào ?
Xem trời kính hỏi tại sao
Thân nhiều bệnh tật khổ đau nghiệp hành.

Hỏi xem ai muốn thiện lành
Nên buông vọng niệm để dành hành trang
Nói xem đã thật tâm cương
Quyết lòng định sẵn bước sang Phật đài.

14/7/22

QUÊ HƯƠNG TRỞ LẠI

(Riêng tặng chị Hai Thanh Tuyền)

Quê hương ấp ủ bên lòng
tháng ngày kỷ niệm giữ trong tim mình
vàng trắng vỡ mộng yên bình
một ngày lưu luyến, dứt tình ra đi...

Quê hương một thoáng nhớ về
suối đồi sương lạnh, chưa hề phôi phai
con đèo, phố núi, rừng cây
rẫy xa mây khói, ruộng đầy lúa xanh.

Quê hương ảnh hiện qua màn
thương đời khó nhọc dân lành của tôi
chén cơm, hạt gạo, nước trời
xiết bao cảnh đẹp an vui hiền hòa.

Quê hương ai đã bước qua
đâu còn ngăn cách chia xa ân tình
hết rồi khói lửa chiến chinh
cảnh điêu tàn cũ khiến mình tha hương.

Quê hương có ngọt có đường
có cay có đắng có thương có sầu
chuông chùa vọng tiếng nơi đâu
khiến người xa xứ đêm thâu mơ về.

Quê hương lòng chợt bồi hồi
khi ngồi ôn lại chuyện đời trải qua
bỗng nhiên tâm trạng nhớ nhà
đại dương cách trở phía xa chân trời!

Người đi trong dạ bồi bồi
đêm sâu lặng gió, chim trời biếng bay
người về nhạc khúc tương lai
hòa vào giọng hát liên đài từ bi.

Quê hương đổi lại được gì
được thua còn mất, có chi muộn màng?
chùa xưa, quê cũ, cung đàn
chuyển đời vào đạo, hát vang nhạc thiền.

Quê hương tình nặng trong ta
đi xa đến mấy, cũng là quanh đây
dấu nhà ở cuối chân mây
nhớ quê một thoáng, chớm đầy yêu thương.

09/4/22

QUYỂN SÁCH

Để gì lưu lại ngàn sau
Kho tàng tri thức chuyển trao cho người
Khắc ghi con chữ để đời
Ngàn kinh muôn sách mọi thời lắng nghe

Ban sơ trên lá trên tre
Rồi trên da, vải chất xe dựng bờ
Chuyển sang mực ướt giấy khô
Lưu truyền lịch sử cơ đồ tiền nhân.

Sách là tri thức dưỡng thân
Là kinh nghiệm sống rất cần chép ghi
Dốc tâm học hỏi kiên trì
Sáng lòng sáng trí bớt đi ngu mờ.

Sách không cứ phải tôn thờ
Nên siêng học hỏi đừng chờ mỗi ăn
Sách luôn là bạn thiết thân
Giúp đem tri thức đến gần quang minh.

Sách đời, sách thuốc, sách kinh
Kỹ năng trải nghiệm giúp mình giỏi hơn
Tìm tòi pháp Phật chánh chân
Biết đường thoát khổ tinh thần biết tu.

Ai không đọc sách như mù
Cuộc đời sai khiến mờ lu tinh thần
Ai mê sách vở dễ gần
Thêm nhiều bạn tốt thêm phần thông minh.

Thiên kinh ngàn sách nghe nhìn
Muôn câu chữ nghĩa cho mình yêu thương
Sưu tầm kinh sách văn chương
Giúp ta có được chân thường sáng soi.

13/7/22

GIÓ

Gió mang mây bạc về đây
Gây mưa bão lũ hao gầy núi non
Gió về cây hát ví von
Động lay muôn vật sống còn nơi nơi.

Gió từ biển rộng phương trời
Về đem vị mặn cho đời bớt cay
Gió luồn qua cửa Phật đài
Làm rung động phượng cửa cài đêm qua.

Gió reo thổi rít mái nhà
Tiếng kêu là gió hay là cây đau ?
Gió đêm xào xạc lao xao
Ngỡ như than khóc cuộn vào nhớ thương.

Gió chiều ảm đạm thê lương
 Chiêu hồn phiêu bạt còn vương hồng trần
 Gió tiêu điều cõi phù vân
 Cầu siêu vọng giả xa dần mộng mê.

 Gió man mác nhẹ đường quê
 Trêu đùa sóng lúa làm tê dại lòng
 Gió lùa sóng nước xoay vòng
 Nghĩ câu nhân nghĩa sớm mong thuận hòa.

 Gió lan tỏa tiếng Lãng Già
 Chim kêu vượn hú Ta bà vẫn vui
 Gió vi vu tiếng núi đồi
 Hoa rừng kết trái ngọt bùi biết bao.

 Gió đâu muốn khép cửa vào
 Con người tự đóng chớ nào do ai
 Đường trần sanh tử nay mai
 Do mình khéo chọn lưu dày tâm thôi.

18/7/22

THỜI GIAN TRÔI

Thời gian có đợi được ai
Bóng câu cửa sổ thảng ngày bể dâu
Hỡi ai lòng những mong cầu
Thế tình danh lợi lắm sầu khổ đau.

Thời gian nào biết mai sau
Sinh, già, bệnh, tử đến mau mỗi ngày
Ân tình trời buộc lâu dài
Kiếp này kiếp nọ chưa phai tơ hào.

Thời gian tựa chiếc bè lau
Nhắc ta luôn nhớ dôi trau đạo thiền
Buông tâm mê chấp muôn duyên
Chờ khi kết quả lên thuyền vắng sinh.

Chỉ nơi vắng lặng thiên môn
Tiếng chuông lắng đọng bên dòng thời gian
Chỉ khi an tĩnh ngập tràn
Là tâm tự tại, Niết bàn là đây.

Chỉ khi tỉnh giấc mộng say
Thấy mình tóc bạc hơn ngày hôm qua
Chỉ khi tìm lại được ta
Bóng in đáy nước trắng tà đêm thanh.

Chỉ khi dừng bước chạy quanh
Thì đây: mây trắng, trời xanh, mỉm cười
Rong chơi nhẹ bước quên đời
Có ai tri ngộ xin mời bước theo!

02/4/22

TÌM LẠI MÌNH

Thuở ấy
hồn nhiên rong chơi trải đời bao thử thách
Bây giờ
gối mỗi lưng đau, lao xao chuyện phiếm thể trần
Gắm nhìn lại
đời không là như thật, chỉ toàn hư vọng hão
huyền
Trường danh lợi
quá nhiều thị phi, diên đảo, hơn thua, được mất
Cảm nhận lại mình
chưa nhận được gì, chẳng tìm thấy đâu lợi ích
Hướng về tĩnh lặng
cố tìm lại dung nhan mặt thật của mình
Rồi già từ dứt bỏ
rời xa bao đam mê, ước mộng, vọng tình
Hồi tưởng lại con đường
của mình của người, đã từng chung lòng gắn bó

Giờ còn ai đâu nữa
chỉ là đau thương chán chường tê dại ngập tràn
Ôi những ánh hào quang
đã bao người thần tượng, đeo đuổi nay đâu?
Cuối đoạn đường rồi
sao vẫn thấy mê làm lạc lối, sao chưa tỉnh ngộ
Hãy trở về nguồn cội
rồi định hướng sẽ đi đâu, về đâu, tìm gì?
Thôi thì xin thời gian
tạm ngừng trôi cho tôi thêm vài khoảng lặng
Để góp hành trang
bù đắp công phu lỡ làng, hơn nửa đời uổng phí
Chậm cho tôi chút nữa
để chuyên cần sám hối, niệm Phật, hành thiền
Ánh sáng từ bi
xin soi đường trí tuệ để thêm vững bước
Và trên quãng đường còn lại
giúp đời hành thiện, cho dài sen tịnh độ ngát
hương.

07/4/2022

THU

Cuối hè cái nóng với rồi
Mưa nhiều ngập đất gọi mời lúa lên
Xanh rì non mạ khó quên
Màu xanh sự sống có trên cội đời.

Sang thu mù mịt mưa trời
Những hồn lữ thứ nổi đời phương đâu?
Mưa buồn Ô Thước bắt cầu
Về trong thương nhớ nặng sầu biệt ly.

Thu sầu lay động lương tri
Đáp ân cha mẹ cô dì dưỡng nuôi
Người còn kẻ mất xa đời
Một lời thăm hỏi với đôi tấm lòng.

Tri ân nghĩa sĩ trận vong
Ra đi vì nước hồn trong sương mờ
Vong linh cô quạnh thân sơ
Cùng về nghe pháp nương nhờ cửa Không.

Nghĩ thương bạn hữu nặng lòng
Bỏ thân đại địch đóa bông tiền người
Nhớ người pháp hữu xa đời
Bạn tôi đi trước phương trời đợi nhau.

Thu lòng luôn nặng niềm đau
Thu tâm tưởng nhớ một màu khói hương
Thu vương vấn cõi vô thường
Thu còn lay lắt con đường phải đi.

Ngỡ rằng nương cửa Từ bi
Lòng không vương mắc điều chi sự đời
Nhưng thu gọi nhớ tờ trời
Làm bay rụng nắm lá rơi sân chùa.

27/07/22

TU TẬP

Tu là sửa tánh, lánh ưu du
Để xa phiền lụy, chẳng kết thù
Tu là cội phúc, tình oan trái
Gột rửa thân tâm, thấm đạo màu.

Sửa chính lòng mình mong tự tại
Không ngại khổ cầu, gắng công phu
Ai tu nấy đắc, tròn phúc quả
Chuyển hóa nghiệp duyên, nguyện hồi đầu.

01/5/22

TỰ THÁN!

Viêm xoang, thấp khớp, dạ dày,
Cả ba bệnh ấy đêm ngày hành tôi!
Bởi nhân xấu trước gieo rồi,
Nay thời gặt quả trọn đời ốm đau.

Lại thêm đêm đến sốt cao,
Ngày thời cảm gió, bụng đau liên hồi.
Chắc là kiếp trước đánh người,
Nay thời cạo gió khắp người dọc ngang.

Còn thêm nhiễm mỡ, viêm gan,
Bệnh này trọn kiếp sống mang, chết cùng.
Với thêm ngứa lở bên trong,
Vui thì lặn mất, buồn lòng hiện ra.

Hành thân: đi đứng khổ a!
Khổ trí: là chúng nhưc đầu kinh niên,
Trở trời: xương cốt như nghiền,
Trở gió: viêm phổi ho hen tối ngày.

Nắng mưa là bệnh của trời,
Ôm đau là nghiệp của người tôi đây!
Sống lây lất giữa cuộc chơi,
Để làm kết nối cho đời thương nhau!

Tháng chạp năm 2003

TƯỢNG THỜ

Thời nay tượng Phật đủ đầy
Từ nhiều chất liệu đúc xây tạo thành
Tượng điêu khắc đá tự nhiên
Là chân giá trị thờ nguyên ngoài trời.

Tượng gỗ chạm khắc để đời
Những loài cây quý mọi thời làm nên
Trong chùa hương khói ngời trên
Mười phương về ngự đã quên tánh ngài

Mít nài, danh mộc các loài
Làm nên Phật tượng từ tay thợ lành
Tượng ngời thay Phật tánh danh
Phật ngời trong tượng hay sanh trong lòng?

Đúc từ kim loại tượng đồng
Nắn khuôn đất sét kỳ công hơn thường
Phật đồng ngời ở bái đường
Vạn người lễ lạy kính thương trong lòng.

Tượng bằng chất liệu bê tông
Rỗng rang trong bụng tâm không bến bờ
Nén hương dâng lễ kính thờ
Ngưỡng trông Phật tượng vọng chờ gia ân.

Nhẹ hơn bột đá hóa thân
Đẹp nhờ kỹ thuật điêu cần chạm tay
Tượng là phương tiện mở khai
Đưa tâm vào đạo thẳng ngay nẻo lành.

Tượng gì cũng nguyện chí thành
Sâu vào tuệ giác phát sanh thiện hiền
Phật nhờ tượng hiển châu viên
Tượng nhờ Phật mới nên duyên trên bàn.

12/7/22

VƯƠNG BẠN LÀM CHI

Vương bạn làm chi một chữ TÀI
Rồi ba tác đất cũng như ai
Cái thế anh hùng gieo lịch sử
Ước mơ hoài bão có lâu dài?

Vương bạn làm chi một chữ DANH
Quan trường vinh nhục xuống lên nhanh
Được thua bao kẻ ôm khóc hận
Tuyền đài tiếc nuôi mộng không thành.

Vương bạn làm chi một chữ TIỀN
Đi liền chữ bạc, bạc hơn vôi
Mãi lo tích góp bao giờ đủ
Đọa đày kiếp sống giống như diên.

Vương bạn làm chi một chữ THƯƠNG
Thương nhiều nên phải lẩn đoạn trường
Vậy hãy dang tay thương nhân loại
Lòng từ dung chứa vạn cát tường.

Vướng bận làm chi một chữ HỒN
Giận buồn quên mất cả cương thường
Hãy nhìn thánh tượng khi đau khổ
Thấy mình xấu đẹp ở trong gương.

Vướng bận làm chi một chữ TÌNH
Tình người đen bạc, khổ đau sinh
Chẳng đến với nhau sâu trăm kiếp
Gắn bó được rồi, nghiệp vô minh.

Vướng bận làm chi một chữ BUỒN
Đa cảm đa sầu nước mắt tuôn
Chán chường nhân thế khi đau khổ
Sao chẳng ghi lòng một chữ BUÔNG?

Vướng bận làm chi một chữ YÊU
Si mê cuồng dại mộng mơ nhiều
Dài lâu chi mấy tình tan vỡ
Sương mai, bóng nước, ráng mây chiều.

Vướng bận làm chi một chữ THÙ
Đời không oán hận nghĩa là tu
Đổi thù thành bạn là thù thắng
Đổi bạn thành thù ấy kẻ ngu.

Vướng bận làm chi một chữ DUYÊN
Duyên đi duyên đến hãy mặc nhiên
Đừng theo duyên khởi gây thêm nghiệp
Gắng tạo thiện duyên tránh nã phiền.

Vướng bận làm chi một chữ KIẾP NGƯỜI
Lang thang chìm nổi những dầy vơi
Thôi hãy lắng tâm nghe tự tánh
Thở, cười, niệm Phật, sống an vui.

03/4/22

XUÂN MUỘN

Lãng dăng mây chiều nắng nhạt phai
Dừng thôi ước vọng ngẩn ngơ hoài
Rồi trôi tan biến theo mây mộng
Gió lộng, làn mưa lất phất bay...

Đời người như một giấc liêu trai
Có chi gặt hái mãi lâu dài
Được, gieo nghiệp quả thêm chồng chất
Mất, càng đau khổ chẳng riêng ai.

Rồi trong đau khổ, ngộ vô thường
Nhận ra duyên khởi, gốc tai ương
Mười hai duyên ấy thôi dừng lại
Bờ mê bến giác đã rõ đường.

Nhẹ gót ung dung lướt cửa thiền
Ngang trời mây xám ngõ thu sang
Trong lòng thư thái buông niệm cũ
Xuân vẫn còn đây, dấu muện màng.

05/4/22

Phần 2

TÁT-BÀ-HA

BỆNH ĐAU

Ở đời ai chẳng bệnh đau
Không nhiều thì ít cố sao phải buồn?
Trẻ già cũng vướng bệnh luôn
Đó là cảnh tỉnh cơn nguồn phải mang.

Có thân là có hợp tan
Nghịch dầy hay mỏng gian nan bệnh tình
Vào xem bệnh viện thất kinh
Khổ đau rên xiết cảnh nhìn khắp nơi.

Bệnh từ năm uẩn trái người
Bệnh do tứ đại gặp thời chướng duyên
Bệnh từ tâm lý buồn phiền
Bệnh do uất giận chẳng riêng người nào.

Bệnh do nghịch cảnh dâng trào
Bệnh từ nhân xấu kết vào nội tâm
Bệnh do ăn uống ngoại xâm
Bệnh từ nóng nảy hận sân nghịch chiều.

Thế gian bệnh cứ thêm nhiều
Thiên tai, dịch bệnh khiến tiêu hại đời
Có đau không thuốc vẫn cười
Có đau có thuốc vẫn chơi âm phù.

Bệnh không sống được, nên tu
Nghịch nhân cố chữa không thu được gì
Tìm trong thiên hạ thần kỳ
Đế vương cũng mất có chi sống đời.

Thế nên bệnh khổ do trời
Hãy mau nghĩ thấu chuyển đời trong tâm
Thanh trai, gác bỏ mê lầm
Bệnh là trả nghiệp ngàn năm nợ trần.

Dứt duyên tu niệm dần dần
Mai kia một nợ bệnh thân tiêu mòn
Công phu, công quả cho tròn
Sớm mai nghiệp hết bệnh còn ngại chi!

20/5/22

BIỂN

Trùng trùng duyên khởi đẩy xô người
Vào ra biển khổ để rong chơi
Vốn dĩ người đời là như thế
Sống trong khổ lụy lặn ngụp bơi.

Trước biển sóng dồn đến tận chân
Ngả nghiêng chao đảo té bao lần
Té xuống đứng lên chờ sóng tới
Đương đầu với biển trắng hiệp dân.

Chí nguyện bơi qua biển bao lần
Lên bờ giải thoát ngộ nẻo chân
Mấy ai đến được như ý nguyện
Chìm trôi giữa biển phải vong thân.

Sóng do nghiệp thức mãi tuôn tràn
Tâm duyên tâm sở khiến bất an
Hứng chịu biển đời cho xô đẩy
Bao giờ nghiệp hết sóng tự tan.

Sóng trước sóng sau nối tiếp nhau
Biển đời sóng nghiệp tự dâng cao
Tĩnh lặng tâm rồi đâu sóng nữa
Biển mê nay đã hóa nương dâu.

Biển dung nạp cả mê và ngộ
Ví như tàng thức chứa mọi loài
Khi mê biển chứa đầy sóng nghiệp
Giác rồi biển phẳng lặng tâm ai.

Vị của biển trước sau đều mặn
Nước mắt người cũng mặn thể thôi
Nước mắt người đọng đầy bốn biển
Hoan hỷ lòng tìm chút nghỉ ngơi.

Biển ái, biển từ, vẫn thương đau
Biển giác, sóng mê, cứ khổ cầu
Sóng dữ, sóng hiền, vui ngập lặn
Ngàn năm mơ mộng chuyện chiêm bao.

17/5/22

CÁCH LY

Tạm gác thị thành lánh sơn trang
Vui thú điền viên, bệnh dần tan
Chẳng cần đơn thuốc, cần không khí
Cần lắm yên bình để dưỡng an.

Cách ly cuộc sống đầy bụi khói
Rời bỏ quan trường mãi cuốn lôi
Từ biệt tình thân yêu ràng buộc
Lui vào trong, tìm lại chính tôi.

Xa cách tiếp giao, cách bạn bè
Tôi như sống lại cả trời hè
Đêm trắng đàn sáo nghêu ngao hát
Ngày nắng hanh vàng rộn tiếng ve.

Cách xa là nhớ hay quên hết?
Ly biệt là buồn có mất nhau?
Tự đứng tôi nghĩ cần xa cách
Để dứt muộn phiền, tránh bệnh đau.

Bầu trời tĩnh lặng, bầu trời đẹp
Rừng núi hoang vu, suối vô tư
Là đây hiện hữu nuôi mầm sống
Tức cảnh tâm thiền, thể như như.

Cách ly vẫn biết là hữu hạn
Vô thường lão bệnh đó ngay thôi
Phải chi sớm biết đâu là mộng
Ngay đây giác ngộ có xa xôi!

Cách ly tôi muốn cách ly thêm
Để thấy bóng trăng đổ xuống thêm
Tránh xa tập khí bon chen mãi
Mà thềm nhìn rõ ánh sao đêm.

Cách là xa cách chốn phồn hoa
Ly là buông xả nghiệp chướng ma
Như thế là tu, là sửa tánh
Đôi bờ mê giác, khéo vượt qua.

08/5/22

CÁI QUẠT

Làm cho mát mặt người đời
Họ kêu cái quạt để tươi tỉnh lòng
Nóng khô oi bức trời nồng
Đêm hè có quạt thì không chi bằng.

Buồn sao thiếu quạt đêm trường
Mát lòng lại được thanh lương tâm tình
Nào phiền cảm thấy nhẹ tênh
Đèn khuya đọc sách thánh hiền ở bên.

Mo cau quạt cũ chưa quên
Quạt nan dâu nữa để mênh mông buồn
Đến khi quạt giấy ra khuôn
Đâu đâu cũng tiện mang luôn theo mình.

Quạt lông thiếu nữ đưa tình
Quạt ngà viên chức thấy mình như vua
Quạt sừng giàu có hơn thua
Quạt tre sư nữ ở chùa thường quen.

Văn nhân, mặc khách, quan quyền
Trên tay phe phẩy triển miên vọng trần
Thiền sư dụng quạt tĩnh thần
An nhiên tĩnh tọa tâm dần nhập Không.

Ngày nay quạt điện là xong
Đâu cần tốn sức tốn công làm gì
Những khi không điện ôi thì
Quạt tay vẫn có ích khi nào phiền.

Con người vốn thật đảo điên
Cõi này tâm tánh dữ hiền buồn vui
Bức tranh vân cầu vẽ rồi
Quạt kia đâu thể mát đôi ba người.

Làm sao mát cả đại thiên
Quạt sao mát được vô biên chân tình
Mát cho tánh Phật hồi sinh
Tác nhân chuyển hóa vô minh mỗi người.

28/5/22

CHUYẾN XE

Chuyến xe chiều muộn khởi hành
Chở người lữ khách lòng nhanh đi về
Xe già cọc cạch đường quê
Người già bệnh khổ tỉnh mê ngày tàn.

Xe là phương tiện quá giang
Đưa ta đến chốn ngập tràn yêu thương
Cũng là công cụ hoàng dương
Sẽ chia giáo pháp đến muôn vạn người.

Bánh xe pháp chuyển nơi nơi
Chở người tự độ đã rời bến chưa?
Xe nào chở bậc trung thừa
Xe nào rộng lớn chở vừa hàng sa?

Xe đời nơi đến còn xa
Xe người đã cuối Ta bà còn đâu?
Cõi đời thương hải bể dâu
Cõi người giả tạm lăm sầu trái oan.

Không xe, xa tí dặm ngàn
Khi nào tới được cõi an tịnh thường?
Nhờ xe đưa khách lên đường
Về chân thật tướng ngắm vườn vô ưu.

Nay nhìn xe cộ thông lưu
Nghĩ buồn bao kẻ chưa tu chưa thiền
Sinh sinh diệt diệt liền liền
Giao thương tai nạn nhân tiền mới kinh!

Giàu đi xe quý hiển vinh
Phúc suy xe cũ dính dính dọc đường
Nghĩ đời lắm nỗi đoạn trường
Mau lên chuyển cuối hồi hương quê nhà.

Xe đời nặng nghiệp, bệnh, già
Miễn sao đưa giúp vượt qua đường dài
Xe là phương tiện đường dài
Như nhờ tha lực giúp mai an nhàn.

27/5/22

ĐIÊN ĐẢO

Diên là không giống với người
Múa may, than khóc, nói cười huyền thuyên
Khác người, họ gọi kẻ diên
Giống đời thì lại đảo diên như đời.

Nghĩ suy khác biệt với người
Không theo sắp đặt lẽ đời bày ra
Thì diên mới thật là ta
Nếu không thiên hạ bảo cha này khùng.

Kẻ khùng chưa chắc đã diên
Vì hay nói chuyện quàng xiên thể tình
Nhiều khi nói ngược lại mình
Ai nhìn họ bảo kẻ rình rập theo.

Còn người điên đảo thì sao
Đắm mê vọng tưởng tự dào hồ sâu
Quay cuồng, lặn ngụp, mong cầu
Tối tăm đầu óc có đâu tỉnh thần.

Đảo điên là một nửa điên
Nửa kia lúc tỉnh lúc nghiêng trong đầu
Chuyện đời lôi cuốn mong cầu
Khiến cho điên đảo nối nhau rối lòng

Điên còn có nghĩa mê cuồng
Yêu như điên dại đến buồn khổ thôi
Học như điên vẫn chưa rồi
Đọc như một sách vẫn coi chưa nhiều.

Cuồng tâm mất trí đủ chiều
Tìm đâu tỉnh lặng phiêu diêu cõi thiền
Chớ điên khi bảo người điên
Hãy điên khi mọi người phiền đến ta.

19/5/22

GIƯỜNG SOI

Một thoáng ngấm gương soi bóng
Phải chăng ta ở bên trong?
Là ta thì ai đứng đấy?
Chẳng ta ai ở nơi này?

Gương đời phản chiếu phận người
Gương lòng hiện bóng tâm trời
Một đời sạch như tốt xấu
Trong gương hiện đủ ai ơi!

Chiếc gương nhân quả vô tri
Hiện lên trung thực làm chi
Khiến ai ôm lòng đau khổ
Dạ buồn nhân ảnh biến di.

Với người đau khổ biệt ly
Gương làm bạn tốt cố tri
Với kẻ an vui hạnh phúc
Gương soi đức hạnh từ bi.

Với ai không cần gương nữa
Đập vỡ để không thấy gì
Đến khi muốn nhìn mặt thật
Đau buồn hiện cảnh nhớ ghi.

Có gương để soi mặt thật
Có gương chống nhiễm ô đời
Gương màu nhìn đâu một sắc
Gương lòng sáng tỏ muôn nơi.

Gương tình nhìn ai cũng mến
Gương sân trút giận mọi người
Gương lưỡi đánh rơi dững khi
Gương bi ngấn lệ nghẹn cười.

Trăng soi bóng nước làm gương
Nhân quả đeo nghiệp chớ nương
Gương lòng sáng trong tỏ rạng
Gương tuệ dấu ẩn mười phương.

26/5/22

HÒA BÌNH

Hòa bình sao chưa tới
Tranh chấp đã nhiều rồi
Máu xương trải khắp nơi
Mạng người không nhân đôi...

Hòa bình đâu không thấy
Thế gian đầy sợ hãi
Tranh cãi với giặc giành
Oán thù không thể tránh.

Hòa bình có ở đâu
Chiến tranh không ở đó
Gia đình thôi sứt vó
Trẻ nhỏ được đến trường.

Hòa bình chẳng ở đâu
Khi kẻ mạnh mưu cầu
Tiến sâu và chiếm đoạt
Gây điêu linh tan nát.

Hòa bình sẽ có thôi
Hãy đợi đến cuối hồi
Buồn vui và nuối tiếc
Hạnh phúc hết chia ly.

Hòa bình có trong tôi
Và ngay trong mọi người
Nếu không cho sân hận
Có cơ hội sinh sôi.

Thanh bình ở trong tôi
Khi mọi người chung lối
Khi làm hay khi nói
Bằng tâm niệm an vui.

Yên bình vẫn trong tôi
Vì lòng không đổi dời
Từ bi và quán niệm
Tâm Phật sẽ lên ngôi.

22/5/22

HOẠI DIỆT

Cái gì hoại diệt với thời gian?
Hữu tình lão bệnh mất đầu tiên
Chiến tranh hủy diệt nhanh như chớp
Thiên tai địch họa đến liền liền.

Cái gì không thể trụ bền lâu
Quan quyền khanh tướng với công hầu
Năm dài chày tháng mưu cầu mãi
Cuối cùng sở hữu được gì đâu?

Những gì sinh diệt chỉ từng giây
Tâm địa vô thường biến đổi ngay
Niệm trước niệm sau không tồn tại
Chớ mong hứa hẹn sẽ lâu dài.

Hữu hình hữu hoại mãi luân hồi
Sơn hà đại địa cũng tan thôi
Thành trụ hoại không như quy luật
Nhân tình thế thái, áng mây trôi.

Cái gì mong ước giữ cả đời
Hạnh phúc, tình yêu, chỉ một thời
Có chẳng tan vỡ và đau khổ
Sao người mãi muốn nhập cuộc chơi!

Còn gì nỗ lực mãi chưa xong?
Học hành tu niệm gấn bần lòng
Mai kia một nạn thân hoại diệt
Để có chút gì thấm bên trong.

Chẳng gì tồn tại mãi ngàn năm
Huyền thân huyền cảnh tự trôi lăn
Muốn đoạn trừ ngay vòng sinh diệt
Thôi gây oan nghiệp dứt nguồn căn.

Trong mắt người tu thấy chữ KHÔNG
Sự vật trên đời nghĩ đã thông
Thì đâu bám víu vào huyền CÓ
Để rồi nhẹ gánh bước thông dong.

30/5/22

HY VỌNG

Sống là hy vọng chuyển hóa đời
Tu là mộng ước giác ngộ thôi
Sống, tu, là sửa lòng trong sáng
Đừng để xuôi dòng sanh tử trôi.

Hy vọng đường đi thuận duyên lành
Ước sao đừng để chướng duyên hành
Tâm trí tuệ khêu đèn thêm sáng
Thuyền bát nhã cập bến vô sanh.

Hy vọng tràn trề, đời tích cực
Niềm tin rơi rụng, sống bi quan
An nhàn tự tại ai không muốn
Oan trái động lòng khiến dở dang.

Hy vọng - niềm tin, hai mà một
Đời người ai chẳng ước cả đôi
Nếu không dốc sức truyền đạo pháp
Năm chờ sung rụng uống đời thôi.

Hy vọng khiến ta nở nụ cười
Niềm tin sẽ được dịp lên ngôi
Nhưng đừng hy vọng điều không tưởng
Và đặt niềm tin chẳng đúng nơi.

Sống đời phải biết lượng sức mình
Vào ra lên xuống vương vô minh
Nghĩ sao nói vậy không hối tiếc
Hy vọng - niềm tin sẽ phát sinh.

07/5/22

LỰC HẤP DẪN

Con người hấp dẫn với nhau
Kết duyên tạo nghiệp, nỗi đau nghìn trùng
Vốn từ vô ngã, khổ không
Một khi trói buộc đã xong một đời.

Lực yêu khao khát níu người
Lực tham ham muốn biển khơi cũng tìm
Lực sân nóng giận đốt tâm
Si mê trói buộc ngàn năm não phiền.

Như nam châm hút chặt liền
Âm dương trái cực cho nghiêng ngã lòng
Nữ nam nguồn cội trầm luân
Nếu không hấp lực đâu cần trói nhau.

Cuốn lôi hấp dẫn con người
Nghệ thuật xô đẩy cho đời trôi lẩn
Kinh *Lãng Nghiêm* có dạy rằng:
“*Chúng sinh nghiệp dẫn làm thân đọa đày*”.

Ngày xưa lánh nghiệp từng ngày
Nay thì lực hấp đề tài huân tu
Chuyển thành nỗ lực công phu
Đam mê giáo pháp trả bù nghiệp nhân.

Còn nhiều hấp lực quây quần
Hãy tìm nẻo đúng mà lần tiến lên
Đam mê vụng dại nên quên
Đam mê chính đáng thì nên hướng về.

25/5/22

MẮT THẤY

Mắt buồn thảm cảnh bởi chiến tranh
Điêu tàn đổ nát tại tranh giành
Máu đổ khắp nơi do thù hận
Đời người nghĩ thật rất mong manh.

Nhìn cho rõ thật cõi thế gian
Vô thường dăm bữa đã bất an
Đổi đời sinh diệt theo năm tháng
Đâu là thật tướng chẳng phai tàn?

Mắt là khung cửa của tâm hồn
Là ngõ đi vào vụn trái tim
Là chân thật ngữ không lời nói
Nhìn hoa cười nụ của thiền tôn.

Mắt là sâu muợn kẻ yêu đương
Ánh vui khi cảm nhận nguồn thương
Là đôi dòng lệ khi đau khổ
Sáng tỏ lối đi cõi mù sương.

Mắt nhìn vạn vật chốn hữu tình
Có nhìn thấu được nẻo vô minh?
Nhục nhãn chỉ ham nhìn đục lặc
Tuệ nhãn rộng soi cõi vô hình.

Thấy khổ, chán vui là lẽ thật
Nhìn đời vạn vật có như không
Nhãn căn vô ngại trong cõi tạm
Nhãn thức chớ làm với tâm không.

Mắt thường giới hạn bởi không gian
Đâu nhìn xa thấy chốn an nhàn
Mắt không đắm sắc hương quyến rũ
Là mắt Từ muôn hướng tỏa lan.

Thiên nhãn nhìn xa vạn dặm đường
Từ nhãn cho lòng chẳng bi thương
Nhục nhãn trôi lặn trong sáu nẻo
Tuệ nhãn giúp người đến thanh lương.

23/5/22

NGÀY TRỞ LẠI

Bao năm gấn bó xứ kiên cường
Nghĩa tình để lại mãi vẫn vương
Gừng cay muối mặn đây Nghệ Tĩnh
Đất học lưu danh giỏi mọi trường.

Nhớ lại duyên xưa năm Tám chín
Du hành xuyên Việt trú xứ này
Hỏi thăm ông Phật còn hay mất
Chỉ đèn, lão nói Phật trong đây...

Xúc động hữu duyên giúp một tay
Vẫn còn người nhớ Phật nơi này
Ra đi nặng lòng không nỡ bước
Giọt buồn nước mắt dưới mưa bay...

Bài viết đăng trên trang *Giác Ngộ*
Thổi bùng sức sống đạo năm xưa
Cầu thuận duyên có nơi thờ Phật
Tam bảo đầu tiên có Phật thừa...

Lần nữa diệu âm truyền khắp xứ
Pháp bảo kinh văn đến mọi nhà
Thỉnh sư hướng dẫn đường tu tập
Tặng bảo ba ngôi đạo nở hoa.

Xứ Nghệ đi sau nhưng về trước
Tín tâm chùa tự khắp dựng xây
Giang sơn trĩu nặng hai đầu gánh
Phật pháp nay mai thịnh nơi đây.

Bao năm xa vắng nay trở lại
Lối cũ chùa xưa cũng đổi thay
Bạn xưa ngày ấy còn đâu mấy?
Xa vắng ít nhiều theo gió bay.

Giờ thuyền Nghệ Tĩnh ra biển lớn
Phật môn hai xứ đạo càng sâu
Hộ pháp, tặng đoàn nay vững mạnh
Lòng vui đã góp chút công đầu...

09/5/22

NIỀM TIN

Xây dựng niềm tin chốn học đường
Gieo mầm đạo đức đến ngàn phương
Tin tưởng chuyển giao, trao thế hệ
Trò ngoan học tập, tuyển Phật trường.

Tre già măng mọc, truyền sứ mệnh
Tục diêm truyền đăng, hóa cát tường
Đạo nghĩa thầy trò, ân thâm trọng
Như Lai sứ giả khéo hồng dương.

06/5/22

PHẬN NGƯỜI

BẬC người trong sáu nẻo: thứ hai
Đủ đầy tốt xấu chuyện trả vay
Thăng hoa sa đọa tay người tạo
Đam mê, đau khổ chuốc đắng cay.

CON người tuy một cũng là hai
Phần CON vốn sinh vật trần ai
Bản năng ăn ngủ luôn ham muốn
Thú tính tranh giành đâu đúng sai.

Phần NGƯỜI biết nghĩ ở trái tim
Biết yêu biết khổ dẫu đắm chìm
Biết thương biết ghét như đồng loại
Phân rõ đúng sai như ngày đêm.

TÁNH người lành thiện và ác độc
Hơn thua cao thấp, trí với ngu
Xấu ác người tìm nhau sinh sự
Tài trí thì mưu hãm hại nhau.

TRÍ người sáng suốt nương đạo đức
Yêu mến hòa bình ghét chiến tranh
Yêu thương nhân loại như gia quyến
Yêu nếp nầu sông, sống tịnh thanh.

LOÀI người một giống loài kỳ lạ
Dựng xây, phá hủy cứ như chơi!
Người thiện lành lời hay ý đẹp
Kẻ ác căn gây họa nơi nơi.

CÔI người trong sáu nẻo luân hồi
Là ngã ba lên xuống giữa trời
Có Trí để không làm loài vật
Hướng thượng hay không quyết định thôi.

PHẬN người là kiếp sống nổi trôi
Mắt còn tạm bợ mãi đổi dời
Kết nối duyên xưa tâm chuyển hóa
Phật Thánh Hiền Tăng cũng gốc người.

31/5/22

PIZZA

Đời tôi như cái bánh pizza
Chia đều góc cạnh xẻ làm ba
Không ít nhiều hơn cho mỗi miếng
Không xen buồn giận chuyện người ta.

Một miếng là tu để thoát ly
Tìm nguyên nhân khổ bỏ tham si
Gian khó tìm đường ra khỏi đó
Nhấn nạy một lòng quyết chí đi.

Miếng nữa dành cho nhận thức đời
Học hành, nghiên cứu đến tận nơi
Hiểu thấu để không làm nhân quả
Rồi chỉ lại người bớt khổ thôi.

Miếng còn lại an nhàn tự tại
Vào ra lên xuống chẳng phiền ai
Rong chơi, thư giãn và thơ nhạc
Cảm nhận cuộc đời vẫn rất hay!

Một miếng không là chiếc bánh ngon
Cả ba hợp lại mới vuông tròn
Viên dung ý nghĩa cho cuộc sống
Đi tìm giải thoát nguyện chẳng mòn.

Thưởng thức cả ba miếng bánh rồi
Ngồi chơi để ngắm cánh hoa rơi
Tham vọng lợi danh là bánh dờ
Bánh có tịnh thiền, hãy nhân đôi.

13/5/22

SÂN KHẤU

Mỗi đêm sân khấu sáng đèn
Trẻ già nô nức chân chen xem tuồng
Nhấp nhô khán giả quay cuồng
Chờ đêm hát diễn trao luôn nụ cười.

Dem vui cho bớt khổ đời
Thương yêu cay đắng từng lời hát ca
Sống vui trong dạ người ta
Có ai biết được lệ sa hồn mình.

Diễn tuồng sân khấu vai tròn
Người trong vở diễn liệu còn nỗi đau?
Cuộc đời vẫn cứ đổi trao
Buồn vui múa hát quên bao thế tình.

Đời là sân khấu của mình
Còn người nghệ sĩ vô tình bước qua
Đau thương như thật diễn qua
Vui tươi hài hước có xa phận người?

Phút giây sung sướng rồi thôi
Trở về thực tại ôi thôi chán chường
Đế vương nô bộc một tuồng
Mặt hoa da phấn mà luôn chạnh lòng.

Múa may hát xướng trò đời
Vỡ tuồng nhân thế đổi đời trong ta
Sống đừng mê đắm hào hoa
Để lòng tỉnh thức rời xa vọng đời.

Trò đời một tấn tuồng thôi
Chớ nên tưởng thật mà đòi dạo chơi
Cõi này đau khổ nhiều rồi
Hãy tìm an lạc cuối trời Tây phương.

Hiểu trong thế giới vô thường
Vẫn còn có một con đường thoát ly
Vạy nên mạnh dạn bước đi
Chùa am tĩnh lặng thành trì thanh thời.

21/5/22

SAY

Rượu vào làm mắt tỉnh táo ngay
Cho nên Phật chế cấm uống say
Rượu vào lời ra thành tai họa
Nói năng tung tóe có gì hay.

Rượu như thuốc độc bởi do men
Tạo nên kích thích khoái nịnh khen
Sân si gây sự thêm hổ thẹn
Không chủ được tâm biến thành hèn.

Uống rượu mấy ai nhận mình say
Uống nhiều thêm nữa mới là hay
Uống cho trời đất đều nghiêng ngả
Còn ta chấp hết, té lẩn quay.

Đời lại có thêm mấy thứ say
Say nắng làm rung động tim ai
Say tình mơ ước bao mộng đẹp
Ma túy thì cho ảo giác bay.

Say nào cũng đắm mê ngụp lặn
Sống trong ảo tưởng để quên đời
Với họ thế tình không chi hết
Mặc cho tâm trí kém dần thôi.

Uống say khó làm chủ được mình
Say mê danh lợi khiến người khinh
Say tình cho lòng thêm khổ lụy
Say thuốc cuộc đời phải điêu linh.

Say thì vẫn có cái hay hay
Say tu say học gắng miệt mài
Say tìm cội rễ nguồn đau khổ
Say trong thiên quán dứt trả vay.

Say còn có nghĩa sống đam mê
Hành trì miên mật khởi phải chê
Là học đến nơi, tu đến chốn
Là phương tiện pháp để nương về.

14/5/22

SỐNG

Sống dễ làm chi, sống dễ tu
Từ giả thị thành, sống hoang vu
Sống biết chơi cười, tràn hạnh phúc
Lúc đắng tình đời, khóc hu hu...

Sống mãi đua tranh bận với lòng
Ngựa xe lên xuống, lại uống công
Tìm kiếm sang giàu lo cuộc sống
Đến khi chân mỏi, có như không.

Sống cứ tham cầu, khổ đến nơi
Sống mà sân hận, lệ sẽ rơi
Đừng sống si mê thêm đại dột
Sống là ít muốn, biết đủ thôi.

Sống giữa trần gian, khó đủ điều
Sống ở cửa không, ngộ bao nhiêu?
Mình sống cho mình, luôn ích kỷ
Vì người để sống, khổ bởi yêu.

Sự sống có ai luôn giữ mãi?
Đời người hữu hạn mấy mươi năm
Sự chết mới là điều chắc chắn
Nhưng ai cũng sợ nghĩ trong tâm.

Bên kia cửa tử có gì chẳng?
Có riêng đời sống khỏi trôi lăn?
Muốn cho sống mãi không sinh diệt
Nguồn cơn đau khổ rõ nguyên căn.

Thanh thản đời tu, cuộc sống nhàn
Đối cảnh vô tâm, niệm tự an
Cảnh động bên đời thôi vương bận
Sống vui như thế, đó Lạc bang.

Tìm lẽ sống vui giữa đại ngàn
Thực hành sống chậm, bước lang thang
Hãy sống mà lòng luôn tỉnh thức
Ngắn dài chi cứ sống lạc quan.

10/5/22

TÀ TỪ

Một tháng trôi qua Tát bà ha
Xong rồi mọi việc ở Ta bà
Nay xin cáo biệt cùng đại chúng
Ta bà xong việc Tát bà ha...

Ta bà biển khổ vẫn dong đầy
Mình ta đơn độc khó giải vây
Ngụp lặn biển đời vô số kiếp
Niết bàn Tịnh độ cũng là đây.

Vậy thôi nhường lại đến người sau
Giúp đời thống khổ bớt lao đao
Cho ta nhẹ gánh đời thơ thẩn
Tìm về tịch lặng chốn non cao.

Chuyện đời đã nếm trải thương đau
Khổ vui được mất cũng quá nhiều
Nay xin dừng bước tương tri ngộ
Bạn hãy hướng lòng đến thương yêu.

Sinh linh trôi nổi cõi Ta bà
Nhiều như số cát ở Hằng sa
Giúp hoài không biết bao giờ hết
Thôi thì quay lại ngộ chính ta.

Hãy xong tự độ mới độ tha
Thương mình nghịch cảnh cõi người ta
Hiện kiếp tu hành làm biểu tượng
Vì giúp nhân sinh có lại qua.

01/6/22

TÁNH NGHE

Vắng vọng bên tai suốt canh dài
Thức rồi âm vọng vẫn bên tai
Nghịch thức khi nao giờ tái hiện
Nhắc ta hoàn trả nợ đã vay.

Tai người ưa ngóng chuyện đông dài
Diên đảo thần hồn bởi cái tai
Nghe để trong lòng là vọng tưởng
Nghe bỏ ngoài tai hóa lại hay.

Tai đời nhiều loạn bởi sự đời
Thực hư dư luận khiến rối bời
Kinh pháp chẳng thu vào trí não
Mà nghe thế sự mãi khóc cười.

Tâm duyên tai mắt lạc mộng trần
Nghe tiếng cho lòng phải bâng khuâng
Mật rót vào tai, sa kiếp nạn
Thỏ thẻ tiếng yêu, trí hóa dần.

Tánh nghe thường trú ở nơi mình
Nghe chuông, tánh biết tự phát sinh
Không nghe chẳng phải tâm kia mất
Chỉ do tánh biết khởi vọng tình.

Tánh nghe nghe lại tánh nghe mình
Là nghe rộng khắp cõi phù sinh
QUÁN chiếu chân như luôn TỰ TẠI
Là tâm BÁT NHÃ tự hồi sinh.

Xử lý thanh âm phải định thần
Đừng cho tạp nhiễm tạo tâm sân
Tai nghe chánh niệm như thiền định
Bận lòng chi lá đổ ngoài sân.

Nghe gió thì thào như suối chảy
Nghe mưa rớt hạt nhạc lưng trời
Nghe chim riu rít bên cành trúc
Nghe tiếng mõ chiều ý lộng khơi.

24/5/22

TÁT BÀ HA LÀ GÌ?

Sao gọi danh xưng Tát bà ha?
Phải chăng tát nước mới đi qua
Nước tát chưa xong sao nghỉ được
Qua rồi có phải Tát bà ha?

Sóa ha có phải Tát bà ha?
Hay cỡi Sa bà chẳng ngại qua
Còn nữa chữ Sa bà ha ấy
Phải chăng đó chính Tát bà ha?

Thế nào mà chẳng ai dịch được
Để nguyên tên gọi Tát bà ha
Có phải bước ra từ tâm thức
Từ vô số kiếp đã vượt qua.

Bồ đề tát đỏa đã chứng qua
Mà ta lại chẳng muốn đi xa
Thế nên tát đỏa ta giữ lại
Bồ đề giác ngộ chẳng riêng ta.

Quanh đi quẩn lại đó là chi?
Mà khiến người tu dạ khắc ghi
Dù chẳng một ai nêu nghĩa thật
Để tâm luôn thấy có hoài nghi.

Đổi tâm vô trụ: Tát bà ha
Là nghĩa: xong rồi; hãy bước qua
Hay còn nghĩa Sa bà ha khác
Hiểu sai hiểu đúng vẫn còn xa...

Tát bà ha đó là mặc kệ
Đời gieo nhân quả mãi chưa thôi
Hiểu chi thêm một tâm phân biệt
Cho Tát bà ha cứ dạo chơi.

Vốn Tát bà ha chẳng có buồn
Đời vui như thể mãi còn xuân
Nên vui sẽ là không có khổ
Vui sao để chẳng bị trầm luân.

Trầm luân do bởi không lối thoát
Tạo nghiệp chi cho phải luân hồi
Hãy Tát bà ha vượt qua hết
Tự tại rong chơi chẳng khổ vui.

Có anh thơ thần Tát bà ha
Dừng chân qua lại chốn Sa bà
Kết nối nhân duyên anh dẫn bước
Đưa ta đi đến bến bờ xa...

05/5/22

THỜI GIAN

Thời gian là chúa tể muôn loài
Quyết định sống còn bất cứ ai
Thành trụ hoại không vô số kiếp
Thế sự vô thường mỗi sớm mai.

Thời gian làm mọi thứ đổi thay
Trẻ già lớn nhỏ chẳng riêng ai
Tâm tánh vô thường gây đau khổ
Tỉnh giấc tìm chân lý mỗi giây.

Thời gian như bóng câu cửa sổ
Mỗi sát-na hiện hữu trôi qua
Sinh diệt diệt sinh đầy ảo vọng
Là thương yêu oán giận trong ta.

Thời gian làm tan vỡ từng giây
Như sương mai, bọt nước, bóng mây
Đổi thay số phận, thay định mệnh
Cho ta nắm bắt được tương lai.

Thời gian là bạn hay là thù?
Lướt qua ngày tháng, bạn người tu
Kẻ thù sắc đẹp thời tươi trẻ
Làm chủ vòng đời mọi kẻ ngu.

Thời gian là ước vọng hồi sinh
Trầm luân kiếp sống mọi hàm linh
Từ trong trôi nổi nay dừng lại
Như sen chỉ nở chốn bùn tanh.

Thời gian là ý niệm trong lành
Của bao hành giả lánh am tranh
Của lòng tĩnh giác tìm tự tánh
Mỉm cười hiện thực với trời xanh.

Thời gian là kết quả sẵn dành
Thử lòng nhẫn nại lưới công khanh
Học, tu, hành đạo, gieo mầm thiện
Chờ ngày gặt hái quả an lành.

16/5/22

TÔI Ở BÊN ĐỜI

Tôi ở bên đời, chẳng ở trong
Vì lòng đã trót nặng cửa Không
Bên đời nhưng chẳng xa đời mấy
Đôi lúc với đời tôi HIỂU THÔNG.

HIỂU THÔNG mà vọng cũng như không
Mơ ước cho nhiều vẫn viễn vông
Nên tìm cảnh thật bên đời thật
Để thật và mơ chẳng DỐI LÒNG.

DỐI LÒNG nên sống cũng như mơ
Mà sao thương nhớ đến bờ phờ
Dấu sống bên đời tôi vẫn vướng
Chưa lìa đau khổ mới LÀM THỜ...

LÀM THỜ tôi lại nhớ Phật xưa
Càng nhớ nên tôi kính tôn thờ
Ngài chỉ thế nhân đời là khổ
Giúp tôi tỉnh thức bên MÊ MỜ.

MÊ MỜ khi tỉnh hãy tươi cười
Tạo nên công hạnh giúp cho đời
Đâu thể xa đời vì tâm nguyện
Hóa độ nhân gian dẫn DẤT NGƯỜI.

DẤT NGƯỜI để mong trả nợ đời
Đói no ăn mặc giúp nên người
Vậy cứ tô hồng cho cuộc sống
Bởi có ai đâu thoát LƯỚI TRỜI.

LƯỚI TRỜI lỏng lẻo ở bên đời
Chùa am vắng lặng vẫn trong trời
Nên cứ đến đi không vướng bận
Sống sao cho đẹp với MUÔN NGƯỜI.

MUÔN NGƯỜI hồi hã giữa hồng trần
Chẳng qua vất vả để nuôi thân
Chấp nhận cho đời chi phối họ
Riêng tôi không ngại phải PHÂN THÂN.

15/5/22

TỒN TẠI

Cái gì tồn tại với thời gian?
Non cao núi đá vững ngàn năm
Nhưng đâu có nghĩa là mãi mãi
Rồi cũng hoang tàn trong cõi tâm.

Có gì đứng vững dưới trời xanh?
Tùng bách ngàn năm vẫn khoe cành
Trả thân danh mộc tay người xẻ
Sinh tồn hủy diệt rất mong manh.

Ánh gì soi rọi chẳng phai tàn?
Có phải đêm rằm bóng nguyệt vàng
Thiên cổ vẫn tròn sau mỗi độ
Đầy vơi tròn khuyết một vàng trăng.

Chùa am tồn tại cũng ngàn năm
Rêu phong cổ kính dấu thời gian
Chùa xưa cảnh cũ Sư đâu tá?
Hỏi thăm mới biết tháp mộ nằm.

Những gì ta nghĩ sẽ lưu truyền?
Thiên kinh vạn quyển có còn nguyên?
Người đời tôn kính thờ trong tủ
Mỗi một ăn giùm để khỏi kiêng.

Yêu đương thương mến mọi hữu tình
Ngàn năm vẫn thế kiếp ba sinh
Cõi khổ vẫn yêu cho đời đẹp
Dẫu rằng yêu khổ, gốc vô minh.

Cái đẹp phải chẳng đời mãi đẹp
Hoa tươi hoa héo lại nở hoa
Đẹp là sắc thái mong manh nhất
Nhưng là mầm sống mỗi ngày qua.

Tánh giác sáng soi không bờ bến
Đó là tồn tại thật vĩnh hằng
Thế gian không gì bền chắc cả
Tình với vô tình thấu hiểu chẳng?

29/5/22

TRÀNG HẠT

Tràng hạt thầy đeo trên áo tu
Khiến lòng tự hỏi đạo nơi đâu?
Thanh thoát nhiệm màu râu chuối ấy
Giữ hồn thương nhớ áo sồng nâu.

Tay lần mong dứt vết thương buồn
Tràng hạt miệng thắm hiệu Phật tuôn
Chí thành lòng để trong hạt chuối
Liên tay không dứt đoạn tâm nguồn.

Chuối là phương tiện gọi tâm tình
Yêu nếp nâu sồng với lam thanh
Tràng hạt ngắn dài tùy duyên chọn
Mong tìm an lạc giữa mong manh.

Chuối hạt tay lần niệm đan xen
Xanh vàng trắng đỏ với nâu đen
Sắc màu tùy thuận người tu tập
Pháp môn Mật, Tịnh có nhân duyên.

Nương chuối làm bè qua biển khổ
Lần tràng Tam Mật đạt tương ứng
Duyên đến Phật dang tay tiếp dẫn
Chuối luôn kết nối thiện danh xưng.

Chúng sinh, tâm, Phật, đâu sai biệt
Chỉ do mê chấp lạc Ta bà
Nhờ tay tràng hạt không sai hướng
Về nơi Lạc cảnh đến quê nhà.

Chuối của Quan Âm niệm từ bi
Tràng hạt người tu để thoát ly
Chuối hạt tại gia cầu tịnh thổ
Xâu kết thương yêu cõi hữu vi.

Ở đời trang sức với chuyền vàng
Người tu trên cổ với hạt tràng
Vòng tay đá quý bao người ước
Chuối tay gổ mộc nghiệp dần tan.

26/5/22

TRẺ THƠ

Sinh ra thấy trực trặc rồi
Năm nôi dăm bữa lôi thôi đủ điều
Chăm lo mọi thứ nuông chiều
Đỗ dành, bú mớm, lăm chiêu lăm trò.

Biết đi chập chững thì lo
Sợ không trụ vững đâu cho một mình
Mẹ bỗng cha dất tận tình
Giận hờn đòi hỏi nghịch kinh nhất nhà.

Tuổi vừa lên bốn lên ba
Mẹ cha lặn lội tìm nhà thiếu nhi
Vui chơi, học hỏi, nhớ ghi
Tuổi thơ đâu biết lỗi chi tâm hồn.

Năm dài tháng rộng dấp dồn
Theo chân chúng bạn đến trường sớm hôm
Thả điều, đá bóng, tạt lon
Thú vui thơ trẻ ai ngon hơn mình?

Trẻ thơ ý nghĩ thật tình
Như tờ giấy trắng rất tinh rất tường
Cuộc đời nhuộm giấy màu hương
Khiến cho tuổi trẻ lạc đường lớn lên.

Bao nhiêu ước vọng không tên
Làm cho tuổi trẻ đã quên thiện lành
Nếu gieo Phật pháp chung quanh
Trẻ ươm mầm tốt an lành mai sau.

Quả SINH chín mọng trên cao
Tùy tay người hái dạy trao cuộc đời
Hạt gieo đất tốt nảy chồi
Gieo nhầm bất hạnh cuối trời ra sao?

Trẻ nay học giỏi tài cao
Nhưng thơ ngây mất làm sao trở về?
Lớn lên nuôi tiếc nặng nề
Cũng không thấy được chân quê tâm hồn.

18/5/22

TỰ TẠI TẤT BÀ HAI!

Tu là đừng để con tim nói
Hãy nhớ trong đầu trí huệ thôi
Con tim rung động không ý thức
Mù quáng cho tình cảm lên ngôi.

Tu là hãy nhớ lời kinh nói
Thân đâu tâm đấy chớ buông trôi
Bên ngoài tâm cứ dong ruổi mãi,
Trong thân nghiệp lực sẽ níu lôi.

Tu là gìn miệng tự giữ bình
Lời qua tiếng lại thị phi nhanh
Họa từ miệng phát không kiềm chế
Bệnh bởi ăn vào thức hôi tanh.

Tu là điều ý tự giữ thành
Giặc ý làm thành lũy tan tành
Tự chủ được tâm nhờ ý thức
Buông ý phạm tâm họa thật nhanh.

Tu là tìm đến chốn tĩnh không
Để lòng không khởi niệm lung tung
Nếu chỗ lặng yên còn vọng động
Thì tu cách mấy cũng uổng công.

Tu là bỏ xuống vạn duyên trần
Chay tịnh kinh văn quyện vào thân
Tọa thiền dưỡng tánh điều tâm ý
Nhất tâm niệm Phật hãy chuyên cần.

Tu là tự tại giữa Sa bà
Ngày ngày thoả mái tiếu ha ha!
Cơm rau nước suối còn chi sướng?
Hỏi thế gian này ai giống ta!

Tu là chẳng ước vọng Sa bà
Hiểu đời như giấc mộng Nam Kha
Duyên đến thì tu đời vô trụ
Duyên đi chẳng nặng gánh bôn ba...

Tu đâu gì khó, dễ như không
Chẳng cho duyên khởi chạy lòng vòng
Để tâm tĩnh thức trong mọi lúc
Ngủ, chơi, ăn uống, trụ ở trong.

Tu là chánh niệm giữ nơi mình
Là không vướng bận nghĩa với tình
Là trong vô thức, không nhân ảnh
Thấy ta với Phật, rõ lai sinh.

04/5/22

TUỔI GIÀ

Tuổi già ai cũng phải bước qua
Nếu không qua được chắc đi xa
Có ai không bệnh khi già tới
Chân tay đau nhức đến rên la.

Lão bệnh đi chung thành một đôi
Gần đất xa trời sắp đến nơi
Chớ lo con cháu không no đủ
Hãy để duyên đời tự nó trôi.

Tuổi già hay nhớ chuyện xa xưa
Mơ gặp người thân chuyện đóng đưa
Sống mơ như thật trong cõi nhớ
Đôi lúc quên giờ sáng hay trưa.

Tuổi già răng rụng chẳng còn bao
Đứng lên ngồi xuống khó làm sao!
Chống gậy để đi không vấp ngã
Gối mỗi chân chùn lại lưng đau.

Chân thấp chân cao bước bước run
Quên quên nhớ nhớ nghĩ lung tung
Mắt nhìn mờ nhạt trong tầm với
Tai nghe loáng thoáng tiếng lũng bùng.

Tóc bạc da mồi nghĩ đến thương
Đâu rồi sắc đẹp với mùi hương
Còn chẳng sung mãn thời trai trẻ
Già hết duyên rồi ai vẫn vương?

Tuổi già nhớ trước lại quên sau
Đầu óc mơ hồ chuyện chiêm bao
Dũng khí trôi dần theo quá khứ
Thực tại hao mòn xuống rất mau.

Trẻ mơ hoàng pháp ước vọng cao
Già thời niệm Phật tín nguyện sâu
Trẻ muốn vươn xa tìm hiểu rộng
Già ẩn sơn lâm ngắm trăng sao.

Tuổi già nên hiểu tri thiên mệnh
Kinh nghiệm trao cho thế hệ sau
Trở gót chuyên tu tâm hướng nội
Đợi khi Phật gọi sẽ đi mau.

11/5/22

VÔ CẢM

Cảm nhận còn gì chẳng,
Hay vô hồn trong ý thức
Khi lớp trẻ ngày nay say mê sống ảo
Với họ, thực tại không là gì
Có chẳng là sự trống rỗng không hy vọng
Và là sự bế tắc
Mà họ mắc kẹt giữa dòng chảy từ quá khứ
đến tương lai.

Lớp người thời đại mới
Với không gian là công nghệ dẫn bước dẫn đường
Họ đến thế giới này hết như được lập trình cho
cuộc sống
Chỉ có tư duy máy móc
Mà quên đi xúc cảm hiện thực cuộc đời.

Những robot biết đi này
Có cảm nhận được lòng yêu thương hay oán
giận không?

Hay là với họ
Cuộc sống chỉ là để thách đố với trí khôn nhân tạo
Với hơn thua được mất là cuộc mưu sinh
Mà bạn bè thân là laptop và điện thoại thông minh
Cùng vất vả chạy đua để làm chủ công nghệ.

Lớp trẻ ngày nay
Đôi khi họ sống vô cảm vô hồn vì học hành
quá độ
Vì không tìm thấy được rung động tương thân
từ đồng loại
Và không thể hòa hợp tư duy quá khứ của cha
mẹ, ông bà
Họ cũng không muốn ngoái đầu nhìn lại
Bởi vì thế giới đang và đã đổi thay.
Rồi tìm đến ảo giác bằng men cay và ma túy
Để dằng hủy hoại thân mình bằng tự tử vô minh.

Đạo Phật giúp gì và dạy gì cho lớp trẻ?
Có phải họ đến chùa để tìm kiếm sự cân bằng
Hay đến để mong nhờ năng lực siêu nhiên
che chở?

Phật sẽ ban rải lòng từ bao dung vô ngại cho
ai cần

Phật dạy định tâm qua hít thở quán sát tự thân
khi ta bồn loạn

Phật cũng chia sẻ nhiều về lòng yêu thương
rộng mở

Để các bạn mạnh dạn bước đi trên đôi chân
của mình.

Còn riêng tôi muốn nhắn nhủ rằng

Đời vẫn đẹp rất nên thơ trong lứa tuổi các bạn

Đừng để thời gian trôi qua uổng phí

Đừng để ý thức bị chai lì vô cảm

Khiến mình không nhận được niềm hỷ lạc can nhiên

Đừng đánh mất cái đẹp vốn có ở bên trong

Mà tôi, bạn, chúng ta đều sẵn có.

12/5/22

Phần 3

THÔI KỆ

BỆNH & THUỐC

Chữa lành bệnh tật con người
Ba ngàn vị thuốc chuyển đời mệnh căn
Nhưng đâu chữa hết trôi lăn
Bệnh này thang thuốc khó khăn vô cùng.

Mỗi người mỗi nghiệp nào chung
Làm sao thảo dược một khung cho đời
Nên tìm đến pháp dược thôi
Đó là hiệu quả tan trôi bệnh tình.

Bệnh thân tâm được chữa lành
Bệnh tâm thần được cũng đành bó tay
Bệnh do nghiệp quả trả vay
Đời này kiếp nọ đêm ngày bệnh đau.

Tâm mê thánh dược tìm cầu
Cầu không lành bệnh quay đầu khinh chê
Hiểu rành cầu thuốc bồ đề
Chữa lành bách bệnh tràn trề niềm tin.

Thuốc đời chữa bệnh nhân sinh
Thuốc Phật giúp bệnh tâm bình tĩnh yên
Ngồi thiền niệm Phật thuốc thiêng
Câu kinh giúp thoát nghiệp riêng Ta bà.

Thuốc Tiên, thuốc Phật, thuốc ta
Miễn là hết bệnh cả nhà đều vui
Có thân là bệnh khổ rồi
Không thân mà bệnh phải coi thuốc gì?

Đó là thuốc hiệu Từ bi
Nguồn căn bệnh tật chuyển di đến thời
Thế gian pháp dược độ người
Hãy mau chữa trị để thôi khổ sầu.

19/6/22

BẾP LÒ

Sưởi ấm dầu đông bớt cơ hàn
Hâm lại tâm tình lỗ lang thang
Thấm đời hương vị sau nếm trải
Lò lửa đêm nồng cuối thu sang...

Bên bếp than hồng chứa yêu thương
Ấm trà nôi bánh chuyện đêm trường
Vui buồn một thuở đem tâm sự
Chia sẻ bạn đường nỗi vấn vương.

Chái bếp nhà ai khói lam chiều
Mâm cơm đầm ấm tiếng gà kêu
Khiến ta thấy lạnh hồn đơn lẻ
Vội bước đi nhanh sợ nghĩ nhiều.

Bếp củi ngồi canh kéo lửa tàn
Chân tình đem đốt cháy tro than
Tắt bếp mộng tan, lòng nguội lạnh
Còn chẳng kỷ niệm vẫn râm ran.

Thị thành bếp điện với bếp gas
Nhà xe nhưng nhúc côi người ta
Xôn xao tất bật nhưng thiếu lửa
Có đâu nòng ấm đến bên nhà!

Nhớ sao là nhớ bếp lửa quê
Xa trăm ngàn hướng Tết mơ về
Quây quần sum họp buồn vui kể
Xuân hết trĩu lòng bước sơn khê.

Thế gian là nhà lửa đốt thiêu
Lò bếp tâm sân lửa cháy nhiều
Đốt tiêu phúc quả bao lâu tạo
Uổng công tích góp biết bao nhiêu!

09/6/22

BÌNH HOA

Tô sắc cho đời những nét yêu
Hoa trong bình lọ sống muôn chiều
Điểm xuyết cân bằng không gian nhỏ
Cho ai thư giãn lắng tâm nhiều.

Chậu hoa khoe sắc tỏa hương xinh
Đây là phương tiện sưởi ấm tình
Cảm giác nhẹ nhàng lòng thư thái
Vời đi căng thẳng xóa bất bình.

Bình hoa cúng Phật ở trên chùa
Tỏ lòng kính ngưỡng bỏ hơn thua
Trợ duyên nối kết tâm đến Phật
Cầu cho son trẻ chẳng già nua.

Đĩa hoa cắm đẹp ở văn phòng
Cho người đối diện thấy nhẹ lòng
Thông hiểu lắng nghe tương tác ý
Hoa là nhân chứng của thành công.

Bó hoa trao tặng lễ cầu hôn
Ràng buộc nhau rồi đại hay khôn?
Trăm năm ai cũng đều mong ước
Mất nhau đem thân gửi thiên môn.

Vòng hoa tưởng nhớ tiễn đưa nhau
Sinh ly tử biệt quá thương đau
Đắp mộ hoa theo ra nghĩa địa
Hoa cùng thân xác rả tan mau.

Nghệ thuật cắm hoa đa phong cách
Thổi hồn nghệ thuật ý vô song
Gửi gắm vào hoa bao suy tưởng
Cho ta vọng niệm lắng trong lòng.

11/7/22

BỒ ĐỀ

Bồ đề chùa nào cũng có
Vì Phật ngồi cội cây này
Phiên âm từ chữ Bụt đà
Là Phật là Bụt xứ ta.

Bồ đề rễ nhánh vươn xa
Mọc lan khắp cõi Ta bà
Giáo pháp của Bụt cũng thế
Ngàn năm ánh đạo xuyên qua.

Khi ngộ có Bồ đề tâm
Tức tâm là Bồ đề quả
Bốn ân dốc lòng đền trả
Thiện quả lợi lạc nhân sinh.

Bồ đề chứng tích phát thê
Giác rồi mới độ kẻ mê
Đi đâu ở đâu cũng thế
Giác mê sáng tỏ lối về.

Thọ như cây da cây đề
Sống đời ngàn năm bền vững
Dài lâu rộng sâu tánh Phật
Chỉ đời lẽ thật vô thường.

Trăng soi qua lá dêm trường
Lấp lánh ánh sáng mười phương
Phải cây Bồ đề mới có
Lưới châu chiếu tỏ lạ thường.

Ngồi thiền dưới bóng Bồ đề
Nhớ thời Phật ở sơn khê
Nhân sinh còn chưa hết khổ
Cây còn xanh trở dài lâu.

26/6/22

BỨC TƯỢNG

BIỂU TƯỢNG cho đời hướng noi theo
Logo kiểu dáng sáng gương treo
Bao nhiêu biểu tượng trong cuộc sống
Để người lựa chọn nhiệt tâm gieo.

THẦN TƯỢNG một ai, nể phục ai
Đam mê sùng bái tợ thiên tài
Hết lòng phụng sự và theo đuổi
Tượng đài sụp đổ, vỡ mộng thay!

BỨC TƯỢNG công viên nói được gì?
Mỹ thuật nghệ nhân khéo tạc ghi
Đôi khi muốn hiểu không đơn giản
Đối diện có người chẳng biết chi!

TÔN TƯỢNG nói lên lòng kính ngưỡng
Tinh thần bất diệt ở danh nhân
Đem lại cho đời bao công trạng
Tạo lòng bất khuất của nhân dân.

HÌNH TƯỢNG nơi lòng mỗi chúng ta
Là người tri kỷ chẳng chia xa
Ấm áp bên đời nhiều sóng gió
Tặng phẩm tim ai những đóa hoa.

THÁNH TƯỢNG tôn thờ ở trong tâm
Và nơi tĩnh lặng chốn chùa am
Đốc lòng kính lễ và thờ phụng
Giúp ta trong sạch hết lỗi lầm.

PHẬT TƯỢNG ngồi nơi chốn trang nghiêm
Trong nhà, trong tủ lẫn trong tim
Học, tu, hành, nguyện theo Phật hạnh
Mỗi người một Phật chớ thôi tìm.

03/6/22

CHIẾC ÁO

Chiếc áo người tu nêu đức hạnh
Ca sa y pháp hộ giới thân
Tu hành vững chãi lìa ma chướng
Giải thoát y vàng trả bốn ân.

Chiếc áo nâu sồng đậm bạc quê
Sư già luôn khoác bỏ đam mê
Sắc áo tịch liêu buông thế sự
Chân lý cao siêu phát nguyện về.

Chiếc áo thanh lam Phật tử mang
Huân tập yêu thương, góp hành trang
Bỏ tâm phân biệt màu sắc đẹp
Gác lại mê tình chốn thế gian.

Chiếc áo bạch y người cư sĩ
Hộ pháp thiện lành của tăng đoàn
Trắng trong duyên nghiệp, sâu phúc báu
Giúp nhau đạo đức sống tịnh an.

Chiếc áo huyền đen ấy Hoa tông
Biểu trưng tịch mặc rō viên dung
Công phu phúc quả thêm đầy đủ
Huyền y Bát nhã thỏa đợi trông.

Chiếc áo sắc màu của thế gian
Hoa hòe phù phiếm cuốn người xem
Chẳng qua che đậy phần chưa tốt
Vỏ bọc bề ngoài giấu bất an.

Áo quần đồng phục đều một sắc
Tạo nên tập thể mạnh kết đoàn
Thành công không đến từ đơn độc
Đồng phục đồng lòng sẽ vẻ vang.

05/6/22

CHIẾC MŨ

Mũ ni che mắt che tai
Sợ người nhìn thấy sợ đời chê khi
Mặc cho thiên hạ nói gì
Hành vi như thế lạ kỳ công phu!

Mũ len ấm áp người tu
Thiền trong sương lạnh ưu du cội nguồn
Không môn tiếng niệm Phật tuôn
Hộ thân mũ nón luôn luôn đồng hành.

Chiến chinh mũ cối sa trường
Trở về mũ cối mở đường dựng xây
Nông dân vườn ruộng cấy cày
Mũ này thông dụng với đầy vinh quang.

Mũ nồi ấm lạnh đông sang
Cụ ông trùm mũ nhẹ nhàng khổ không
Thỉnh chuông bên bếp lửa hồng
Tay lần chuỗi hạt mắt trông chập chùng.

Thanh niên mũ kết trẻ trung
Tin yêu dũng mãnh vô cùng sức trai
Dãi dầu mũ kết nhật phai
Trở về cửa Phật dựng xây tình người.

Trên đầu mũ bảo hiểm bền
Ra đường xe cộ chớ quên nón này
“An toàn là bạn” hôm nay
Lên xe niệm Phật đêm ngày cầu mong.

Mũ vành che nắng trời nồng
Vào chùa thiếu nữ vun trồng nhân duyên
Việt Nam nón lá che nghiêng
Thổi hồn sông núi chở riêng nụ cười.

11/6/23

CHỮ TU

TU mà tướng hảo đủ đầy
Đến nơi đến chốn biết hay chừng nào
Gập ghềnh đường đạo thấp cao
Đứng lên té xuống lao đao tầm nhìn.

TU thanh sắc TỬ thông minh
Trộm xem lưu luyến ánh nhìn dõi theo
Đạo nơi gốc bởi Tăng gieo
Giận Tăng bỏ Đạo dính kèo tham si.

TU mà cất giữ TỬ đầy
Kỵ bo tích góp mỗi ngày thêm tăng
Mất rồi chưa biết ăn năn
Là Tu hỏi Tử, thiện căn đâu còn!

Chữ TU thêm dấu: TỪ dầy
Quẩn quanh ba cõi biết ngày nào ra?
Ngục tù trói buộc Ta bà
Từ trong nhà lửa, đi ra lại vào.

Không TU, không biết đường nào
Như mù mắt chẳng thể vào cõi tâm
Không tu nên mắc mê lầm
Xuống lên sáu nẻo khóc thầm tại ngũ.

TU mà không học, tu mù
Học mà không tới, tu mù còn hơn
Mù nhờ tha lực Năng nhân
Sinh về Cực lạc dưỡng thần ngày đêm.

Nên TU phải học thật nghiêm
Rõ nguồn cội khổ, lên thêm đại bi
Tu là sửa nghiệp hành trì
Tập cầu giác ngộ xả ly luân hồi.

17/6/22

ĐÊ CHIỀU

Đê chiều tím đỏ hoàng hôn
Hỏi người khách cũ đang còn nơi đâu?
Cảm đời thương hải bể dâu
Chiều Đê sương gió bao lâu mới về?

Xa xăm đếm tháng tính ngày
Cầu cho mưa nắng đừng phai nhạt người
Khi về mang lại nụ cười
Đừng như tách cũ đôi mươi ngày buồn.

Chiều Đê vô trụ luôn luôn
Trốn buồn anh liệu có “chuồn” được không?
Trời thì mưa gió cứ tuôn
Nhớ anh tôi lại thỉnh chuông Ta bà.

Ông gì tên Tát bà ha
Mượn danh anh tiếp thơ ca cõi đời
Giúp tôi cảm nhận không lời
Đi tôi đi tiếp cuộc chơi tâm hồn.

Ông này dạy biết vùi chôn
Thương yêu cay đắng dẫu tồn tại lâu
Hãy thôi để dạ mong cầu
Mà nhìn thật tướng quay đầu ngại chi.

Rồi ông bạn ấy lại đi
Khiến tôi tiếc nhớ những gì được khuyên
Đường tu gặp một bạn hiền
Là chàng Thôi kệ chẳng phiền thể nhân.

Anh này lại khá ân cần
Giúp tôi có bạn cõi trần tương giao
Từ đây mong ước trời cao
Trên đường học đạo không bao giờ buồn...

30/6/22

DELAY

(Lãng đãng trên chuyến bay delay 2 lần)

Chuyến bay lỡ hẹn trễ giờ
Sân bay là chỗ tôi chờ đợi tôi
Như mình cô độc chờ đời
Ngồi nhìn thiên hạ nói cười giùm ai.

Người cũng lỡ hẹn với tôi
Mình luôn nghĩ họ có đôi lòng buồn.
Nghe dòng tâm sự trào tuôn
Khi vui họ cũng luông tuông trời mây.

Nhà ga ngồi đứng đó đây
Mình đâu quen biết chẳng ai cần chào
Yên bình giữa chốn xôn xao
Riêng tư là chỗ ra vào mặc ai.

Đổi giờ, lại đợi, nghỉ ngơi
Mình như được thả được chơi với mình
Ngắm xem gì sẽ phát sinh
Nhẹ lòng cười mỉm tâm bình mọi duyên.

Đến giờ lên chuyến bay liền
Vô thường mây gió thấy miền tử sinh
Biết đâu... bất chợt... thành linh
Ta bà quá cảnh, tái sinh xứ nào...

Đường dài im lặng với nhau
Tôi thiền giữa tiếng bay vào không gian
Đâu ràng buộc bởi mây ngàn
Mấy ai có được bình an trong lòng?

Tiếng loa chợt tỉnh hoài mong
Chuyến bay đã hạ cánh trong mưa trời
Xuống nơi mặt thật cuộc đời
Đứt dòng ý niệm trùng khơi riêng mình...

23/6/22

ĐI VỀ ĐÁU

Lại thêm một tháng găng gượng cười
Hiểu rằng thân thể mỗi mệt rồi
Cứ vui dẫu đời không như thế
Bệnh đau đầu để thế nhân cười.

Cố sống trăm năm cũng cuộc chơi
Dài lâu duyên số cũng nhiều thôi
Đôi ba năm nữa năm trả nghiệp
Chi bằng theo Phật sớm đi chơi!

Mà đi chưa được phải làm sao?
Đành viết thành thơ đỡ ngán ngao
Chắc tu chưa tới, chưa đủ lực
Phật dày phải chịu biết làm sao?

Nhiều người thương nhớ nữ sao đi?
Níu hoài nên chưa thể biệt ly
Mình đâu luyện tiếc Ta bà khổ
Nhưng cũng chưa đành gạt lệ đi.

Đã trả cho đời một cơi thơ
Ba tháng ba chàng thật ngắn ngủi
Ra đi ba bận mà chưa được
Sống dài mấy tập nữa hồi thơ?

Bệnh đau mà cố mãi không buồn
Dấu trong rệu rã đôn đau luôn
Tinh thần phải mạnh hơn thể xác
Mới mong ngày đến có chi buồn.

Phật ở bên mình, pháp bên tôi
Chắc chắn đến đi nghiệp định rồi
Mà sẽ đi đâu không cần biết
Luân hồi sáu nẻo chẳng có tôi.

01/7/22

ĐỜI ĐẠO

Đời đã ngắn rồi!
Với tôi là thời gian đang đổ dốc
Đỉnh núi là đạo, triền dốc là đời
Luôn nghịch lý với nhau
Đạo lực vẫn chưa cao
Mà sức dẫu còn dài đi tiếp nữa.

Hơn vòng hoa giáp rồi
Nương thiên môn núp cửa Không
Thời gian đang dần cạn
Mà tuổi tác cứ trèo mãi lên cao
Giờ nhận diện lại mình
Lỗi lầm chưa dám nói không
Nhưng dẫu khẳng định là chưa có...

Xin tùy thuận vào phước duyên
Của công phu và nghiệp quả
Nếu đã gieo nhân lành
Ắt sẽ cho trái ngọt tương lai
Để cho đời này kiếp nọ
Chắc cũng có nơi chốn để đi về...

Tôi nhớ tên một quyển sách
“Về thu xếp lại” của người bạn già
Giờ mình cũng đến lúc “thu về xếp lại”
Với tôi cuộc sống hôm nay
Mỗi ngày luôn là ngày cuối
Để mình ngẫm xét
Còn gì dang nợ, có gì chưa làm
Và có chi tiếc nuối, dở dang?

Với cuộc đời
Tôi vẫn chưa vẹn tròn tình nghĩa
Hình như tôi vẫn nợ
Rất nhiều ân tình đã dang tay rộng mở
Chỉ vì chọn đường giải thoát
Mà phải buông tay chưa trả được nghĩa ân.

Với đạo pháp
Học cũng nhiều, nhưng tu chưa bao nhiêu
Trí tuệ có dần sáng tỏ
Mà nghiệp vương dâu tính ít nhiều
Tôi không biết đã nhận ra mặt thật của mình chưa
Khi cả đời sống dưới mái Từ bi chưa nhiều va
chạm.

Tôi tự vấn tôi hay sẽ hỏi ai đây?
Ai trả lời giùm những trăn trở này
Để mình thu xếp lại chút hành trang
Cho thanh thản tâm tư đón chờ kết quả.

Thôi thì hỏi đức Phật trên bàn
Chắc chỉ có Người
Mới thấu hiểu và chỉ đường cho muôn loại
Với cho cả chính tôi...

16/6/22

ĐỒNG HỒ

Đồng hồ quả lắc điểm chuông lòng
Mỗi giờ chuông gọi chủ nhân ông
Tích tắc từng giây tâm thức tỉnh
Đừng để trôi qua bất giác không.

Đồng hồ báo thức để đầu giường
Nhắc ta thôi bớt mộng luân thường
Đời ngắn ngủ nhiều sao giấc ngộ
Mờ mịt con đường trả bốn ân.

Đồng hồ nhắc việc ở trên bàn
Làm đâu ra đó khỏi gian nan
Việc đạo việc đời vui bốn phận
Tâm tư thư thái cõi trần gian.

Đồng hồ bỏ túi của quan nhân
Một thuở tự hào rất thiết thân
Nay thành sưu tập đồ vật cổ
Đời mấy quan tâm nếu chẳng cần.

Đeo tay tự động với lên giây
Rồi cũng sắp qua sự đổi thay
Con người mau chóng quên cái cũ
Giờ thành trang sức hơn xem tay!

Đeo tay năng lượng hợp thời nay
Xem giờ chính xác đến từng giây
Không pin năng lượng đâu còn nữa
Khác gì thầy chết vẫn còn đây!

Tu thân nào vướng bận đồng hồ
Thời gian đâu đợi đến xuống mồ
Tâm trí thường dễ trong cõi định
Chậm chân ắt phải xuống tam đồ.

04/7/22

GIẤY DÉP

Đôi giầy di ngoài sương gió
Giúp cho chân cứng đá mềm
Đường vào nẻo đạo gần thêm
Gót giầy qua mòn cửa khép.

Chân nào dạo vườn đôi dép
Thiền hành nét đẹp khoan thư
Dép cỏ khiến tâm buông bỏ
Là phương tiện đến vô dư.

Chiếc dép phận đời nghiệt ngã
Lẻ đôi vút thả trôi sông
Một mình không thành sự nghiệp
Tu cần bạn tốt đi chung...

Guốc cao guốc thấp nữ nhi
Tôn lên dáng vẻ kiêu kỳ
Mặc cho sưng chân trặc khớp
Khổ đau vẫn thích mang đi.

Thương trường bóng lộn giày da
Đẳng cấp xã hội người ta
Nhìn giày thước đo đánh giá
Chẳng qua vỏ bọc ngoài ta.

Người tu thường mang giày vải
Để cho khác biệt thế gian
Giày mềm hết như tâm tánh
Tùy thuận muôn pháp tỏa lan.

Lại thêm có đôi quai hậu
Kêu giày hay dép đều quen
Kẻ tục, người tăng không ngại
Dung hòa sai đúng lời khen.

13/6/22

MẮT KÍNH

Nhìn đời qua cặp kính màu
Thấy trong thiên hạ nỗi đau không lời
Nhuộm màu muôn vật héo tươi
Đâu nhìn thấu đáy buồn vui chân tình.

Kính trong cận thị dễ nhìn
Rõ như bản chất vô minh mọi loài
Đâu còn huyền hoặc được ai
Nhưng khi mất kính nhìn hoài không ra.

Kính viễn người giỏi thấy xa
Nhưng gần mù mịt chính tà không phân
Ở đời cái xấu luôn gần
Ở xa giả huyền chuyện thần thánh thôi.

Kính loạn giới hạn cái tôi
Nhìn đâu trật đấy thôi rồi bạn ơi!
Đời không kính đã loạn rồi
Tỉnh mê muôn thuở xẻ đôi phận người.

Kính râm che mắt cuộc đời
Sợ người nhìn thấy đầy voi tâm hồn
Trốn dàu cho khỏi nghiệp đôn
Đời không lối thoát tự chôn chân mình.

Già đeo kính lão tụng kinh
Cổ nhìn con cháu lặng thình tiếng cười
Giờ thôi buông bỏ sự đời
Mở chuông hôm sớm nhẹ lời nói năng.

Kính mang theo tuổi càng tăng
Người thì tăng tuổi càng gần đưa ma
Sao không tu niệm kéo già
Sự đời buông bỏ nghe gà chuyển canh.

10/7/22

NGỌN ĐÈN

ÁNH NẾN đèn khuya ấm thư phòng
Giúp người tâm trí được mở thông
Đọc sách học hành từ ngọn nến
Thành danh bao kẻ phải ngược trông.

ÁNH ĐUỐC soi đêm tỏ cung đường
Con cúi như đèn sáng quê hương
Rội bước đến chùa đêm tối mịt
Cầu Phật cho đời mãi thanh lương.

MÙ U làm nến mấy ai tin?
Cửa thiền thuở nhỏ dựng học kinh
Chạm đầu mấy tiểu ê a tụng
Nến Mù U khai phá vô minh.

ĐÈN DẦU tiếp nối quăng đêm dài
Mưa gió bão bùng chẳng lung lay
Trên chùa sáng rõ hình tôn tượng
Đèn dăng trước Phật, pháp luân xoay.

ĐÈN BƠ cúng Phật phúc tuệ thêm
Xứ tuyết quanh năm cháy ngày đêm
Ấm thân hành giả xa chướng khí
Sáng bùng trí tuệ rọi vào tim.

ĐÈN ĐIỆN cho đời rực rỡ hơn
Tăm tối sáng đèn rõ thật chơn
Từ đây tâm không mờ mịt nữa
Mất điện lấy gì hiểu thế nhân?

ĐÈN QUANG tiêu ít giảm điện năng
Thay thế đèn xưa sáng hơn trắng
Soi lòng tỏ dạ tâm đen tối
Cho người học đạo lực thêm tăng.

06/6/22

CÁI BÁT

Bình bát nhà sư khất thực ăn
Bát to hay nhỏ ít nhiều chẳng?
Tùy lượng sức mình xin một bữa
Nhận cúng, đàn na phúc báu tăng.

Bình bát trai đường cúng ngọc trư
Đồng đều kiểu dáng chẳng hơn thua
Đói no ngon dở bao nhiêu đó
Trừ diệt tâm tham, dẹp cửa chùa.

Cái bát con con để ăn cơm
Đo lường nhắc nhở bụng càn khôn
Đừng cho phung phí bao công đức
Biết đủ biết vừa, lựa pháp môn.

Bát to nhiều chứa, sử dụng chung
Như con thuyền lớn rộng bao dung
Sống cùng để tập tâm nhường nhịn
Gieo nhân tương trợ, chớ đóng khung.

Bắc Nam chén, bát gọi khác nhau
Công năng thì có khác gì đâu?
Phật tánh nào phân Nam với Bắc
Một mai bát vỡ chẳng lo âu.

Thế gian chén bát đủ kiểu màu
Chẳng qua phân biệt độ nghèo giàu
Quên mất công năng dùng ăn uống
Bát tô bát chén chỉ như nhau.

Bát kiểu vỡ rồi bao tiếc nuôi
Chén sành có bể chẳng buồn vui
Sự sống có đâu tồn tại mãi
Mất còn như thể lục bình trôi!

07/7/22

CÁI GIƯỜNG

Giường cho thư giãn giấc nghỉ ngơi
Lạ thay nhiều kiểu dáng trên đời
Cũng chỉ để nằm qua đêm tối
Đời ngắn lắm rồi, ngủ ít thôi...

Chõng tre dân dã đặt bên hè
Ăn ngủ nằm ngồi thật khỏe re!
Dễ dàng di chuyển và tiện dụng
Pháp Phật tuyệt vời sao chẳng nghe?

Long sàng vua chúa thuở xưa nằm
Thếp vàng dát bạc khiến nổi tham
Bởi thế tranh giành nhau muôn thuở
Có chẳng yên ngủ mãi trăm năm?

Thiền sàng Sư nghỉ để dưỡng thân
Mộc mạc đơn sơ dụng đỡ thân
Muốn tu phải bớt ăn, mặc, ngủ
Thiền nhiều hơn ngủ, đắc thánh nhân.

Thăng sàng giường võng kết bằng dây
Xứ Ấn nhân dân ngủ thế này
Mát lưng thông gió đầu ngại nóng
Còn hơn thiên giới mấy tầng mây!

Gỗ quý làm giường lộng lẫy ghê!
Người giàu cái ngủ cũng đam mê
Mấy ai sống đời nằm để hưởng
Giường luôn đổi chủ thấy ê chề!

Giường chỉ để nằm, không để hưởng
Đủ rộng, không thừa, giấc mộng trôi
Đêm đến nghỉ ngơi cho lại sức
Đừng mê ngủ quá phải luân hồi.

07/7/22

CHẬU CẢNH

Con người đâu thể thiếu cây xanh
Thị thành thiếu vắng ở chung quanh
Nên phải trồng cây vào chậu nhỏ
Rồi gọi đó là mảng cây xanh...

Nhật Bản đặt tên cây bonsai
Nghĩa là cây nhỏ sống rất dai
Chăm nom cắt tỉa tuần đôi bận
Thối hồn sống động đến tâm ai.

Thiền sư quán chậu cảnh mỗi ngày
Sắp xếp cho mình việc tương lai
Chân tâm mỗi ngày luôn vun xén
Như cây cảnh nọ khéo chưng bày.

Cây nhỏ sức sống không hề nhỏ
Cho ta lựa chọn cách sống nào?
Cạnh tranh, hoang dại, tầm thường sống
Hay vào khuôn phép, sống thanh cao.

Dáng vẻ lạng trâm cây tác ý
Tay người chăm sóc nắn sửa thành
Người không tu sửa tâm sao tốt
Cổ đại mọc hoang mất thiện lành.

Cây sống thiên nhiên một chỗ thôi
Sống trong chậu cảnh, khéo di dời
Lúc ở sân vườn khi nội thất
Vui lòng người ngắm, xả cái tôi.

Người tu nên vô ngã tâm thân
Ở đâu miễn vừa dạ không sân
Hãy như chậu cảnh mà ghi nhận
Tùy thuận muôn duyên khiến dễ gần.

07/7/22

THƠ

Thơ là THỢ sắp chữ chơi
Để tâm bay bổng biển trời bao la
Nỗi niềm nghệt ngã trải qua
Mình làm thợ chữ thơ ra tuôn trào.

Thơ là hơi THỞ ra vào
Cho ta cảm nhận bệnh đau từng giờ
Ngồi thiền hít thở thành thơ
Vô thường có đến hầy chờ chưa xong!

Nếu xong, thơ lại thành THỜ
Khói hương thương nhớ đọc thơ dâng trà
Thôi thì tạm biệt Ta bà
Kiếp sau nếu có, vẫn qua cõi này...

Lang thang THƠ THẦN mây trời
Tìm vần chọn tứ cho đời thưởng thơ
Thế gian thôi bớt trông chờ
Đa mang thơ thần đâu ngờ văn chương.

NÀNG THƠ dào dạt vô thường
Ý thơ nhẹ gánh tơ vương hồng trần
Nàng thơ yêu mến thi nhân
Hữu duyên say đắm kết thân giao tình.

TÌNH THƠ tri kỷ tri âm
Tặng nhau cung bậc nơi tâm mỗi người
Tình đời đen bạc trùng khơi
Tình thơ chợt thấy mộng đời trên tay.

HỒN THƠ trở lại nơi này
Để chàng thi sĩ khế lay tơ lòng
Nắng vàng tràn ngập cõi Không
Hồn thơ quên thuở phiêu bồng gió mây.

04/6/22

THÔI KỆ!

Thôi kệ cuộc đời vốn đảo điên
Thôi đừng đeo đuổi lụy kim tiền
Thôi lánh nẻo phiền danh lợi khách
Thôi hết ân tình đã lãng quên!

Thôi thôi vương vấn chốn quan trường
Thôi mặc tình đời lắm tơ vương
Thôi chẳng bận lòng thua với thắng
Thôi đành gác bỏ mộng vô thường.

Thôi bạn, thôi bè, thôi ngũ dục
Thôi mê, thôi đắm chữ công danh
Thôi đổi lòng son, thay tác dạ
Thôi tìm, thôi kiếm chạy vòng quanh!

Thôi nhắc làm gì kẻ vong ân
Thôi mơ dáng đẹp với tiên trần
Thôi đắm si mê, tâm ngã chấp
Thôi đừng bang hiệp, dứt tham sân.

Thôi chớ uẩn quanh chốn bụi hồng
Thôi kệ là tôi, vốn chữ Đồng...
Thôi dẹp vọng tình, tâm tịnh thức
Thôi đường sanh tử, chớ hoài mong!

Thôi hãy về đây, chốn Phật đường
Thôi kiếp thặng trầm, một chữ Không
Thôi già từ bao mê lầm cũ
Thôi gắng công phu, ngộ chơn thường!

27/7/16

THUỐC & BỆNH

Thuốc chi để nguyện tái sinh
Thuốc gì chữa được khổ tình thế gian
Thuốc nào chữa chúng nghèo nàn
Thuốc gì để hết dở dang một đời?

Thuốc cảm: sổ mũi hắt hơi
Thuốc hoan hỷ: chữa yêu đời mền thương
Thuốc an lạc: hết chán chường
Thuốc tùy duyên: chữa tơ vương cõi tình.

Thuốc nào uống trị vô minh
Thuốc gì khổ nạn thành lành ra đi
Thuốc chi trị mất lương tri
Thuốc nào trị chúng lão suy con người?

Trí tuệ: đặc trị vô minh
Vãng sanh: chú tụng hữu tình ra đi
Ngồi thiền: chánh niệm giác tri
Ngộ rồi mặc kệ lão suy phận người.

Thế gian nhiều thuốc cứu đời
Mà sao bệnh tật vẫn ngời ngời ra
Lỗi lầm quá khứ tạo ra
Bệnh là trả nghiệp Ta bà đã gieo.

Bệnh thân có thuốc phải theo
Bệnh tâm phải thực tập gieo tâm hiền
Bệnh duyên cố dứt duyên liền
Bệnh nghiệp chịu quả chớ phiền đến ai.

Bệnh liền với thuốc không hai
Có bệnh có thuốc duyên may sống đời
Có bệnh không thuốc theo trời
Không bệnh không thuốc nhiều đời nhân duyên.

29/6/22

TIẾNG CHUÔNG

Ngân nga chuông vọng kinh chiều
Tâm tư chợt lắng muôn điều ngổn ngang
Hướng về nẻo thiện thânh thang
Nghe chuông tỉnh thức khói nhang quyện hồn.

Bước chân trở lại cô thôn
Lòng vương vấn chốn thiền môn yên bình
Chuông kêu lữ khách vô tình
Vô thường đâu đợi cho mình thần thơ.

Hồn ai chuông gọi đến giờ
Cô hồn lữ thứ bến bờ tha hương
Mê mờ chìm đắm vô thường
Nghe chuông tỏ ngộ con đường lai sinh.

Thỉnh chuông cầu nguyện hữu tình
Cùng nhau dứt bỏ vọng tình nổi trôi
Gắng tu ngày tháng lần hồi
Mai kia Cực lạc lên ngôi tòa sen.

Hô chuông thiền quán mỗi đêm
Tĩnh tâm tạ niệm không đem vào mình
Tiếng chuông siêu thoát hàm linh
Cho người tỉnh ngộ mê tình trăm năm.

Dại hồng chung vọng xa xăm
Thấu u minh giới tối tăm mê lầm
Nguyện cầu vong giả lai lâm
Tiếng chuông thức tỉnh tội tâm phai mờ.

Tiểu hồng chung báo đến giờ
Lên chùa tụng niệm đừng mơ tưởng nhiều
Dần dà mãn nghiệp sớm chiều
Chuông kêu cho tắt lửa thiêu tâm hồn.

12/6/22

TIẾNG MỒ

Mồ trâu nghe dâu cũng biết
Trâu đeo cho dễ kiếm tìm
Thức tỉnh thân phận nổi chìm
Nổi niềm cay đắng thuở xưa.

Mồ tre đầu làng gác cửa
Giữ êm giấc ngủ mọi nhà
Mồ kêu năm canh tiếng khác
Nhắc ta thức tỉnh tâm lành.

Mồ sừng nhíp phách ngũ cung
Cổ truyền trỗi nhạc tiến đưa
Đình chùa ngàn xưa nghi lễ
Làn điệu gặt bỏ hơn thua.

Mỡ khuya trên chùa khoan nhạt
Hòa theo kinh tụng lần hồi
Chuyện đời gập ghềnh chìm nổi
Giấc khuya sực tỉnh mộng trôi.

Mỡ chiều tịch liêu siêu thoát
Thời kinh giữ nhịp chiêu hồn
Ngộ ra vòng đời huyễn hóa
Sớm còn tối mất có không.

Lời kinh, tiếng mõ, sư thầy
Thấm vào ký ức thơ ngây
Đi đâu, ở đâu vẫn nhớ
Yên bình trong mỗi phút giây.

Ngày nay còn chẳng tiếng mõ?
Chỉ vang vọng chốn chùa am
Không quê, nhớ hoài tiếng mõ
Lạc ngõ, tìm trâu nơi đâu?

10/6/22

TIẾP BƯỚC

Hai anh tiền bối bỏ đi rồi!
Buồn nhớ trong lòng để dấu nguôi
Thế nên tiếp bước người đi trước
Thôi kệ đời dòng võ vẽ chơi!

Anh trước, Chiêu Đề cũng khá thân
Bôn ba lận đận khá phong trần
Vô trụ cho nên không vướng kẹt
Chấp nhận đau buồn, khỏi vướng chân.

Anh Tát bà ha tiếp cõi thơ
Lạc quan là tính cách không ngờ
Dẫu biết dòng đời luôn giả tạm
Cũng thích dài dòng viết vắn vơ.

Nói gót đàn anh, đệ sẽ theo...
Đến đâu hay đấy, cố ráng đeo
Ai biết ngày mai dài hay ngắn
Còn hít hơi vào chữ cứ gieo!

Mất cả một đời trốn nghiệp đời
Đâu ham danh vọng kéo gọi mời
Lánh chốn thị phi vui trăng gió
Vào ẩn am Không tâm thanh thời.

Nhân loại cố sao thích đảo điên?
Mặc cho nhân nghĩa cố kết duyên
Chuyện đời chẳng mong cầu cơ nghiệp
Ta tìm lạc cảnh trải tâm thiên.

Duyên đến duyên đi kệ các duyên
Tâm với vô tâm, cảnh không riêng
Đấy là phương tiện vào ngõ giác
Chân như lộ diện sáng vô biên.

02/6/22

TRẦU CAU

Trầu cau quấn nhau muôn thuở
Ngõ là hạnh phúc dài lâu
Ngờ đâu tình sâu nghĩa nặng
Chỉ như trăng gió qua cầu.

Trầu cay người cứ muốn say
Cau chát sao vẫn muốn nhai
Cam chịu cay nồng đắng chát
Thấm đời vay trả trả vay.

Trầu cần cau đứng để nương
Người mắc lưới tình đáng thương
Ngộ rồi có chi chân vọng
Dốc lòng đến thẳng Tây phương.

Cây cau đứng ở trên cao
Dây trầu quấn nhau dưới thấp
Người mê kéo lôi dính chấp
Kẻ ngộ thanh thoát trắng sao.

Trầu cau nên duyên tơ tóc
Cau trầu thệ ước bền lâu
Một mai vô thường phút chốc
Ai người thương khóc cho nhau?

Trầu cau là nghĩa trao cầu
Trao nhân cầu hôn đón dâu
Cầu đạo thì trao giới pháp
Cạo đầu chuyển hóa thương đau.

Trầu cau duyên hợp: khổ si
Duyên ly: tìm cửa Từ bi
Thế gian trùng trùng duyên khởi
Mặc cho duyên đến duyên đi.

21/6/22

TỬ CHỮA

Tử tâm dung chứa biết bao nhiêu
Bản tánh bao la rộng mấy chiều
A lại da thức lòng như biển
Chớ hẹp hòi chi, khổ đốt thiêu.

Tử đời thường giới hạn tứ bề
Trên dưới trong ngoài vẫn cõi mê
Giam hãm thế gian vòng kèm tỏa
Là phận tù nhân chẳng lối về.

Tử cất áo quần xanh trắng đỏ
Mặc xong mấy thuở lấy ra coi
Áo quần đổi thay như tâm tánh
Mới cũ giành nhau trong tử thôi.

Tử ngăn phân loại vật cần dùng
Khác biệt công năng chẳng ở chung
Nhân loại phân chia vì chủng tộc
Cùng trong một tử thiếu chỗ dung.

Tủ sách phô bày không có cửa
Dụng lòng mời gọi đọc tôi đi!
Thiên hạ thích nhìn, không thích đọc
Nên tâm bụi bám khiến mê si.

Tủ kính trưng bày những cái hay
Cho người nhìn ngắm chẳng chạm tay
Ngỡ rằng hiện thực do mắt thấy
Nào hay giả huyền thật giống thay!

Tủ ăn chứa đựng thứ để dành
Ngăn ngừa lũ trộm bốn chân nhanh
Con người ích kỷ luôn cất giữ
Không cho, nhưng bỏ cũng không đành!

07/6/22

HIỀN NGU

Hiền Ngu tên gọi khá lạ kỳ
Phật nói kinh này có ngại chi
Tiền kiếp đem thân ra bố thí
Luôn cả vợ con chẳng ngại nghi.

Có người hỏi đó có phải ngu
Bỏ cả quốc thành để đi tu
Ai mà làm được như thế đấy
Nhận ngu để kết bạn thay thù.

Vậy theo Phật nói có ngu không?
Thắng người thì dễ thắng cõi lòng
Nhấn ba la mật tâm tùy thuận
Mặc tình kẻ phá, chẳng dụng công.

Họ nói mình ngu không đấu tranh
Thử hỏi thắng thua để tranh giành
Chỉ khiến hận sâu gieo mầm xấu
Thắng được chính ta, quả sẽ thành.

Người nói rằng ngu sẽ dại khờ
Bởi không phản ứng lại xấu nhơ
Đối đầu đầu phải là cách tốt
Chỉ cần im lặng, khế ngâm thơ...

Chớ cho vạn vật chuyển lay mình
Như như bất động, nghiệp chẳng sinh
Để cơn sóng dữ không xô ngã
Thì gọi khờ ngu, đúng lẽ tình ?

Ngũ mà hiểu biết trở nên hiền
Đại mà nhấn nhẹn gốc thánh tiên
Khờ cho thiên hạ đừng chọc phá
Đại ngu khờ ấy, nhập định thiên.

Người tu hãy học hạnh Hiền Ngũ
Để sống một đời chẳng ưu du
Nên đại khờ ngu thiên hạ nói
Có ngại gì đâu nếu biết tu.

Nhà sư đời sống chẳng hận thù
Chẳng bận ác ngu với hiền ngu
Gieo nhân ác kết thành quả báo
Càng hận sâu, càng khổ thiên thu.

21/7/22

TỘI

Là tôi nặng tội với chính mình
Trôi lăn nhiều kiếp chết lại sinh
Loay hoay chưa thoát vòng sanh tử
Mang tội vì còn lắm vô minh.

Vì tôi cũng tội tệt với người
Bao đời chắc bạc bẽo như vôi
Nên giờ thân bệnh nhiều vô số
Vướng tội tình này phải gánh thôi.

Nếu không có tội, chẳng sống dài
Thế gian là một cõi lưu đày
Tội tù đền trả bao nghiệp trước
Khi nào đủ phước vượt trần ai.

Tội tâm để vương, biết đâu lần
Ai chẳng một đời không dính chân ?
Tâm như sám hối rồi sẽ hết
Đừng để tội tâm lụy đến thân.

Tánh tội, làm sao tránh được đâu ?
Giá tội, che mờ mất tánh màu
Biết tội để không làm tội nữa
Là người trí tuệ sáng dài lâu.

Tội lỗi từ ta chuốc vào mình
Đừng đổ tội ai để nhận khinh
Dững cảm đương đầu cùng cái xấu
Làm lại cuộc đời dấu hy sinh.

Đáng tội hay không, lỗ nhúng chàm
Dừng tìm bao biện, rủi ro làm
Hậu quả khiến đời nhiều hệ lụy
Còn mình đắc tội bởi cố tham.

Vô tội để làm lại cuộc đời
Ngày mai trời sẽ sáng đấy thôi!
Không tội thì đời đâu vướng nghiệp
Để nụ cười luôn nở trên môi.

Nếu thấy, nghe, nghĩ, tôi có tội
Xin thương tình chỉ bảo giúp cho
Cúi đầu xin nhận không tranh cãi
Trả nghiệp để đời tiếng thơm tho.

22/7/22

VẤP NGÃ

Vấp ngã do ta mất tập trung
Đôi khi do bất giác trong lòng
Và tâm để ở bên ngoài cảnh
Mất nhìn vào cõi nhớ mông lung.

Vấp ngã do tai diếc mắt mờ
Chân đi run rẩy, thở mệ̣t phờ
Sức đã không còn vì lão bệnh
Cần thêm trợ giúp, cất tiếng nhờ.

Đời ai chẳng té ngã đôi lần
Rất đau và hận bởi dấn thân
Mặc cảm tự ti đành bỏ cuộc
Thoái tâm nhụt chí dạ phân vân.

Vấp ngã tình trường lỗi đam mê
Con tim là điểm yếu hèn thê
Nếu hiểu vô thường tâm biến đổi
Có đâu vấp ngã mãi chưa ghê!

Vấp ngã công danh bởi vọng cầu
Con đường quan lộ với công hầu
Có bao giờ thẳng như trái lựu
Lên voi xuống chó vẫn dậm đầu!

Sóng xô té ngã lại lên bờ
Quyết tâm vượt biển đến bao giờ
Bão lòng nên sóng nghiệp vỗ mãi
Nghịch yên, đâu có sóng để chờ!

Vấp ngã rồi hãy đứng lên mau
Đừng nên bỏ cuộc chịu thân đau
Dũng cảm đứng lên là kinh nghiệm
Mỗi lần té ngã thử vàng thau.

Đường tu còn vấp ngã trăm lần
Nếu chí không bền, nguyện xa dần
Sám hối thật lòng rồi đi tiếp
Bằng không sao thoát được thế trần.

Vấp ngã rồi bảo rằng trả nghiệp
Thua cuộc là bởi, tại, do, vì!
Sao không nhìn thẳng vào bản chất
Mình không kiên định, khởi còn nghi.

26/7/22

MỤC LỤC

Hoài bão của người Tăng sĩ (*Thay lời tựa*)5

Phần 1: CHIÊU ĐỀ

1.	BA NGƯỜI BẠN	19
2.	BUỒN ƠI!.....	22
3.	BUÔNG XẢ	24
4.	CÂY.....	26
5.	CHIỀU BUÔNG.....	27
6.	CÓ PHẢI LÀ THẬT	29
7.	CỎ	32
8.	CON ĐƯỜNG	33
9.	ĐÁ.....	35
10.	DI ĐẾN ĐÂU	36
11.	DÒNG ĐỜI.....	38
12.	DỪNG LẠI.....	40
13.	GÁC BÚT	42
14.	HÈ VỀ	44
15.	HOA.....	46
16.	HỎI TƯỞNG.....	47
17.	HỮU DUYÊN	49
18.	LÁ.....	51

19.	MÂY	52
20.	NÚI	53
21.	TRĂNG.....	54
22.	SAO.....	55
23.	MỘT HƯỚNG ĐI	56
24.	MỘT MÌNH.....	58
25.	MƯA ĐÊM	60
26.	NGỬ NÚI.....	62
27.	NHẬN DIỆN.....	64
28.	NƯỚC	66
29.	XEM	67
30.	QUÊ HƯƠNG TRỞ LẠI.....	70
31.	QUYỂN SÁCH	73
32.	GIÓ	75
33.	THỜI GIAN TRÔI	77
34.	TÌM LẠI MÌNH	79
35.	THU	81
36.	TU TẬP.....	83
37.	TỰ THÁN!	84
38.	TƯỢNG THỜ.....	86
39.	VƯƠNG BẠN LÀM CHI.....	88
40.	XUÂN MUỘN.....	91

Phần 2: TÁT-BÀ-HA

41.	BỆNH ĐAU	95
42.	BIỂN	97
43.	CÁCH LY	99
44.	CÁI QUẠT	101
45.	CHUYỂN XE	103
46.	DIÊN ĐẢO	105
47.	GIƯƠNG SOI.....	107
48.	HÒA BÌNH	109
49.	HOẠI DIỆT	111
50.	HY VỌNG	113
51.	LỰC HẤP DẪN	115
52.	MẮT THẤY.....	117
53.	NGÀY TRỞ LẠI.....	119
54.	NIỀM TIN	121
55.	PHẬN NGƯỜI.....	122
56.	PIZZA	124
57.	SÂN KHẤU	126
58.	SAY	128
59.	SỐNG.....	130
60.	TẠ TỪ.....	132
61.	TÁNH NGHE	134

62.	TÁT BÀ HA LÀ GÌ?	136
63.	THỜI GIAN	139
64.	TÔI Ở BÊN ĐỜI	141
65.	TỒN TẠI.....	143
66.	TRÀNG HẠT	145
67.	TRẺ THƠ.....	147
68.	TỰ TẠI TÁT BÀ HA!.....	149
69.	TUỔI GIÀ.....	152
70.	VÔ CẢM	155

Phần 3: THÔI KỆ

71.	BỆNH & THUỐC	161
72.	BẾP LÒ	163
73.	BÌNH HOA.....	165
74.	BỒ ĐỀ.....	167
75.	BỨC TƯỢNG.....	169
76.	CHIẾC ÁO	171
77.	CHIẾC MŨ	173
78.	CHỮ TU	175
79.	ĐÊ CHIỀU	177
80.	DELAY.....	179
81.	ĐI VỀ ĐÂU	181
82.	ĐỜI ĐẠO	183

83.	ĐỒNG HỒ	186
84.	GIÀY DÉP	188
85.	MẮT KÍNH	190
86.	NGỌN ĐÈN	192
87.	CÁI BÁT	194
88.	CÁI GIƯỜNG	196
89.	CHẬU CẢNH	198
90.	THƠ	200
91.	THÔI KÊ!	202
92.	THUỐC & BỆNH	204
93.	TIẾNG CHUÔNG	206
94.	TIẾNG MỖ	208
95.	TIẾP BƯỚC	210
96.	TRẦU CAU	212
97.	TỬ CHỨA	214
98.	HIỀN NGU	216
99.	TỘI	219
100.	VẤP NGÃ	222